

ମହାତ୍ମା
ବିରଜନ

கொரும்பிரம் நூல்கள்

மொழியும் மரபும்

கோசி தீவீபனி செய்வராசனி
52/1, ராசாவினி கோட்டை
யாத்திப்பாளி

தென்புலோவியூர், ஞ. கணபதிப்பிள்ளை

அருள் நிலையம்

12, உல்மாள் ரோடு, சென்னை-17.

அதற்பதிப்பு: 1967.
பதிப்புரிமை பெற்றால்.

பதிப்புரை

வரலாற்றுக்கு எட்டாத காலம் என இதுவரை பல ராலும் கருதப்பட்டுவந்த தொல் பழக்கத்திலே கத்தின் வரலாற்றினை நுணுகி ஆய்க்கு பிறர் எவரும் கண்டு கொள்ளாத தனிச் சான்றுகளைக் கண்டு தெளிக்கு விறு விய பெருமை பேரறிஞரும் பண்மொழிப் புலவருமான தென்புலோவியூர் மு. கணபதிப் பிள்ளை அவர்களையே சாரும்.

விலை ரூபாய் இரண்டு

அவர்கள் ஆராயாத துறையை இல்லை எனலாம்.

மொழித்துறையில் அவர்கள் கண்ட பேருண்மை களையும் மொழியின் மரபினையும் அவர்கள் இந்நாலில் விளக்குகின்றார்கள்.

பயன் சிறந்த, இந்நாலினை நாங்கள் மிகுந்த பெருமித்துடன் வெளியிடுகின்றோம்.

எழுத்துத் தமிழ் மக்களும், தமிழகத்துப் பெருமக்களும் இதற்குப் பேராதாவுதான் தந்து பயன்பெறுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை உடையோம்.

இங்ஙனம்

அருள் விலையத்தார்.

நன்றே செய்க!
இன்றே செய்க!!

தலிந்தமிழ் நடைக்கு
அடி கோவி,
தமிழின் துர்மை நலத்தினைப்
போக காத்த
தவத்திரு. மறைமலையடிகளார்க்கு
இந்துல் காணிக்கை.

உள்ளுறை

1. மொழியும் மரபும்	...	9
2. தொல்காப்பியமும் அகத்தியமும்	...	18
3. மரபு என்பது யாது?	...	29
4. தனித்தமிழும் நடைமுறைத் தமிழ் இயக்கமும்	...	36
5. புதிய இலக்கணம் வேண்டும்!	...	59
6. 'செய்யும்' எனும் கிளவி வரலாறு	...	67
7. உலகம் அளங்த தமிழ் இஞ்சி	...	74
8. மொழி மரபு விளக்கம்	...	85

மொழியும் மரபும்

மக்கள் தம் உள்ளக் கருத்தினைத் தெளிவாக வெளியிடுவதற்குக் கருவியாயமெங்த பேச்சொலித் தொகுதியே மொழி எனலாம். உள்ளத்தே எழுதின்ற சிக்தனைத் தொடர்களைப் பொருள் குறிக்கும் வகையில் ஒலித்தொடராகவோ சொற்றெடுராகவோ உருவாக்கிப் பிறருக்குத் தெரிவிப்பதே மொழியாகும்.

உயிரினங்களுள்ளே ஆற்றிவு படைத்தவனுண மனிதனே சிறப்பு வாய்க்கவனுக விளங்குகின்றன. அவனுக்குப் பிற உயிர்களுக்கு இல்லாத பகுத்தறிவு இருக்கின்றது. அதன் பயனுக மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஜம்பொறிகளாலும் வாழ்க்கையில் உணர்க்குத் தெரிக்குத் தொண்டனவற்றை மேல்லாம் அவன் தனித்தனியாகப் பிரித் துணர்க்கு, மனத்திலே பதியவைத்தும், தொடர்புறுத்திச் சிக்தனை செய்தும், பேச்கின்ற தனி ஆற்றல் உடையவனுய்த் திகழுகின்றன. அந்த ஆற்றல் பிற உயிரினங்களுக்கு இல்லை.

மொழியும் சிந்தனையும்

பேச்சுக்கு - மொழிக்கு - சிந்தனையே அடிப்படையென்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. சிந்தனையும் மொழியும் எப்பொழுதும் இனைக்கே செல்லுகின்றன. மொழி தோன்றுவதற்குச் சிந்தனையே காரணம் எனக் கூறுவது தவறாகாது. உண்மையில், தோன்றிய சிந்தனை வளர்வதற்கும் மொழியே காரணமாக அமைகின்றது. ஆங்கிலக் கவிஞரான செல்வி என்பார், “கடவுள் மொழியை அளித்தார். மொழி சிந்தனையை அளித்தது” என்று கூறுகிறார். மொழி திட்டங்க் கடவுளாற் படைத்தளிக்கப்பட்டதொரு பொருளான்று. மொழி மனிதரின் படைப்பு என்பது எல்லோர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகும். பல நூற்றுண்டு களாக மனிதன் சிந்தனை செய்து வந்ததால் ஏற்பட்ட விளைவு அது. சென்னி வாயிலாகக் கேட்ட ஒனிகளை யெல்லாம் பகுப்புணர்வுடன் பயின்று, வேண்டிய வேண்டிய வேளைகளில் அவற்றை அறிவோடு பயன் படுத்திக் கொள்ளும் தனி ஆற்றல் மனிதனுக்கு மட்டும் அமைந்துள்ளது. அந்தத் தனியாற்றலே அவன் மொழியினை ஆக்கி வளர்ப்பதற்குக் காரணமாக அமைவதாயிற்று.

கிரேக்க மொழியிலே, “சிந்திக்க முடியாதவை” என்ற பொருளைத் தந்தின்ற சொல்லொன்றே விலங்குகளுக்குப் பெயராய் அமைந்துள்ளது. சிந்தனை செய்யாமற் பேசமுடியாது. மன்னும் - சிந்திக்கும் திறனுக்கிய பகுத்தறிவுதான் மனிதனுக்குத் தனிச் சிறப்பு அளிக்கின்றது. விலங்குகளுக்கோ மக்களோப் போல் - மன்னும் - சிந்திக்கும் ஆற்றல் இல்லை. எனவே, அவைகள் உண்டாக்குன்ற ஒனிகளை மொழி எனக்

கொள்வதும் சாலாது. ஆகவே, அவைகளுக்கு மொழியும் இல்லை எனலாம்.

விலங்கு மொழி

“உயிரினங்களுக்கும் ஒரு வகை மொழி உள்ளது” என்பது மேல்நாட்டு அறிஞர் சிலரது கருத்தாகும். அந்தக் கொள்கை முற்றிலும் தவறானதன்று. சில வகைப்பட்ட ஒனிவேறுபாடுகளால் உணர்ச்சிகளை வெளியிடுகின்ற மொழிதான் உயிரினங்களின் மொழி - விலங்கு மொழி - எனலாம். விலங்குகளும் தமக்கு உண்டாகின்ற - பசி, அச்சம், அங்கு, காதல் முதலாம் - உணர்ச்சிகளை ஒனி வாயிலாகவே வெளியிடுகின்ற மையை யாம் காண்கின்றோம். பறவைகளுக்கும் விலங்குகளுக்கும் உணர்ச்சியொலி ஒன் று தான் தெரியும். அவைகள் எழுப்புகின்ற ஒனிகள் சிந்தனையின் பயனாக எழாதவையாதவின் மொழி எனச் சிறப்பித்துக் கூறுதல் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை.

விலங்குகளுக்குச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் சிறிதும் இல்லை யென்றும் கூறிவிட. முடியாது. மக்களோப் போலச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் இல்லை எனலாம். தொடர்ச்சியாகச் சிந்திக்கும் ஆற்றலும், சிந்தித்தன வற்றைத் தெளிவாக வெளியிடும் ஆற்றலும் அவைகளுக்கு இல்லை என்பதே தகுதியாகும். அவை, தமக்கு இயற்கையாயமைந்த ஒருவகை உணர்ச்சியினால் இத்தகைய உணர்ச்சிகள் சிலவற்றை வெளியிடுகின்றனவேயன்றி, தொடர்ந்தெழுந்த சித்தனையின் பயனாக அவ்வொளிகளை எழுப்பவில்லை. அல்லாமலும் விலங்குகளுக்குள்ளே எவ்வளவு சீர்மைநிலை அடைக்கதவையாயினுஞ்சுரி பேசும் ஆற்றல் அற்றனவாகவே உள்ளன.

இக்காரணத்தினாலேதான் அவைகளை “வாயில்லாப் பிறவி” “ஊமைப் பிறவி” எனக் குறிப்பிடுகிறோம்.

விலங்கு மொழியானது என்றும் வேறுபாடு அடையாததாய் - பெருக்கமடையாததாய் - வளர்ச்சி யிருத்தாய் - தோன்றிய நாளில் இருந்தது போலவே இன்னும் இருக்கக் காண்கின்றோம். மேலும், விலங்கு மொழியானது விலங்குகள் யாவற்றினுக்கும் தனித் தனியே இயற்கையாக அமைந்ததாகும். மக்கள் மொழியோ ஒரு வரிடமிருந்து மற்றவர் கற்க, கற்பதனால் - படிப்படியாக - வளர்ந்து வருவதாகும். மனிதனுக்கு (விலங்குகள் பறவைகள் எழுப்புகின்ற உணர்ச்சியையிடுன் மேலும் முன்றுவகையான ஒளிகள் (போனி ஒனி, குறிப்பொனி, சுட்டொனி) கூடுதலாகத் தெரியும். அதனாலேதான் மனிதனுடைய மொழி வெகு நாகரிகமாக வளர்ந்து செம்மை பெற்று வளர்கின்றது.

ஒலியும் பேச்சும்

காற்றின் இயக்கத்தாலும் பொருள்கள் ஒன்றுட ஞென்று உராய்வதாலும் ஒனி பிறக்கின்றது. அவ் வொலிக்கு இயல்பாகப் பொருள் இல்லை. அவ்வொலி யினைப் பொருள் உணர்த்துகின்ற அடையாளமாகக் கொண்டதே மொழி யாகும். காற்றியக்கத்தினை வெளிடையியங்குவதெனவும், உயிரினங்களின் வாய் வழியியங்குவதையும் இரு வகைப்படுத்திக் கூறுவதும் உண்டு. இவற்றுள், உயிரினங்களின் வாய் வழியியங்குவதால் எழுகின்ற ஒளிகளே பெரும்பாலும் மொழிக்குக் கருவியாய் அமைகின்றன.

பெயரிடெல்லாம் வாயினாற் பேசுவதாலாகிய ஒலியினால் உண்டாவனவாகும். இந்தக் “குரல்” ஒலியானது, வாயுவைத் தொண்டையின் நாளங்கள் வழியாகத் தொனித் தெழுச்செய்வதனாலேயே பிறக்கின்றது. இங்ஙனம் தெளிவுபடப் பிறக்கும் குரல் ஒலியே பேச்சு எனப்படும். தெளிவும் உறுதியுமற்ற முனகல் அலறல் ஆகிய ஒளிகள் பேச்சுவகையைச் சார்ந்தனவல்ல. அதனை உணர்ந்தே நன்றாலாசிரியரான பவணாந்தி முனிவர்.

“மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலி எழுத்து...” என்று கூறினார்.

“முற்கு விளை முதலியவற்றிற்கு முதற்காரண மாய் அனுத்திரளின் காரியமாய் வரும் ஒனி எழுத்தா காது. மொழிக்கு முதற் காரணமாய் அனுத்திரளின் காரியமாய் வரும் ஒலியே எழுத்தாகும்” என்பது அவர் கருத்தாகும்.

பேச்சுக்குக் காரணமாயிருப்பது “குரல்” ஒலியென்று கண்டுகொண்டோம். ஒனி எனப் படுவது காற்றில் ஏற்படுகின்ற ஒரு வகைத் துடிப்பாகும். அதனைச் செவிவாயிலாகவே யாம் உணருதல் கூடும். செவி தவிர்ந்த மற்றைய பொறிகளை அது தாக்குவதா காது. அதற்கு மணம், சுவை, நிறம், உருவம், பருமன் யாதுமில்லை; அது செவிக்காக மட்டும் அமைந்த தொன்று, மனிதனுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள “கேட்கும் ஆற்றல்” தான் பேச்சின் தொடக்கம் எனலாம். செவிகள் இல்லாவிட்டால் பேச்சும் இல்லை. செவிடர்களாய்ப் பிறக்க குழந்தைகள் சிறந்த முறை கொள்கையாண்டு கற்பிக்காவிட்டால், பேசமாட்டா-

மனிதன் பேசுவதற்கென முன்னுடியே ஓர் உறுப்பு அமைக்கப்பட்டிருக்கவேண்டுமேல், அது குற்ற செப்டி (Larynx) மன்று; நாக்கு மன்று; முக்கு மன்று; செவியோகும்.

ஒளிகளின் மூலமாய் எழுகின்ற பேச்சிலே சந்தம், இன்னிசை, விரைவு, எடுத்தல், படுத்தல் முதலிய பல காரியங்கள் அமைந்துள்ளன. பேச்சு மொழியில் உயிருண்டு; வீரமுண்டு; அபிநயமுண்டு; கடுமையுண்டு; பரிகாசமுண்டு; கோபஞ் சாந்தமுண்டு; இவை போல்வன பல, எவர்க்கும் எளிதிற் புலனுகுமாறு, பேச்சில் அடங்கி வருவன. பேச்சே மனிதனின் உட்கருத்தையும் மனங்கிலையையும் துலக்கமாக எடுத்துக்காட்டுகின்ற கண்ணுடியாகும்.

பேச்சும் எழுத்தும்

மொழியின் தொடக்கம் பேச்சு என்பதில் ஜய மில்லை. பேச்சு, எழுத்துக்கு முந்தியது. மனிதன், களிமன்னிலும் கற்களிலும், மரப்பட்டைகள் ஒலைகள் ஆகியவற்றிலும் கீடு நிலவும்படி எழுதிவைக்கும் தங்திரத்தைக் கற்றுக்கொள்ளுமுன், பேசுந்தொழிலில் வன்மையும் திருத்தமும் பெரிதும் பெற்று விட்டான்.

எழுத்துமொழி கண்ணுக் கென்றே அமைந்தது. கண் ணி ல் லா த வர் க ஞு க் கு வேறு வகையான மொழியினை அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பேச்சு, கட்டுலனுல் உணரப்படாததாலின், அதனைக் கட்டுலனுக்கு அமையுமாறு செய்வதற்காயெழுந்தாந்திரமே எழுத்தாகும். இயற்கையன்னையின் ஆட்சி

யிலே கட்பார்வைக்கும் பேச்சுக்குமிடையிலே பெருங் தொடர்பு யாதும் இல்லை. பேச்சு மொழியானது வாய், உதடுகள், நாக்கு, முக்கு ஆதியவற்றின் துணைகொண்டெழுந்து செவியினால் உணரப்படுவது. எழுத்து மொழியோ கையினால் ஆக்கப்பட்டுக் கண்ணினாற் காண்பதாய் அமைந்தது.

செவிப்புலமொழியாகிய பேச்சுமொழிக்கும், கட்டுலமொழியாகிய எழுத்துமொழிக்கும்-விளக்குற்றுமையுணர்ச்சியன்றி, வேறு எவ்விதத்திலும்-தொடர்பு கூறுவது சாலாது. ஒளிக்கும் ஒளிக்கும்-பேச்சுக்கும் எழுத்துக்கும்-செவிக்கும் கண்ணுக்கும்-பெரியதாய் தொடர்புகள் எவையுமில். மனிதனின் மூலையானது இவ்விருவகை மொழிகளையும் இனைத்துக்கொண்டமையப் போன்ற பெருஞ்சிறப்புவாய்ந்த தொரு செயலினை இதுகாறும் புரிந்ததில்லை என்னாம். இந்த இனைப்பினை இளமையில் யாம் பயின்று கொண்டோமாயின், பின் ஒருபொழுதும், அவற்றுள் ஏதாவது ஒன்றினைத் தனியாக-தெளிவாக-திட்டமாக-இதுதான் என்று பகுத்து உணர்க்கு கொள்வது இயலாத காரியமாகும். எழுத்துகளுக்கு ஒலைகளுண்டு என்று யாம் நம்புவதால் எழுத்துக்களை ஒளிகளின் துணையானன்றி நினைக்கமாட்டோம். அச்சிடப்பட்ட எழுத்துகளும், சொற்களும், வாக்கியங்களும் யாம் பேசுவனவற்றின் படங்களே என்று கருதுகின்றேம்.

பேச்சுமொழி

மொழியின் தொடக்கம் பேச்சு என்பதில் எவர்க்கும் ஜயம் எழாது. உள்ளத்தில் எழுகின்ற உணர்ச்சிகளால் உந்தப்பட்டு இயல்பாகத் தோன்றுவதே பேச்சு

மொழியாகும். அதனால், பேசப்படுவதும் கேட்கப்படுவதுமே உயிருள்ள உண்மை மொழி எனக் கருதப்படுகிறது. இலக்கியத்திலே காண்பற்களியதோருதனிவளம் அதற்கு உண்டு எனக் கூறுதல் பொருத்தமாகும். பேச்சு மொழியே - எழுத்தொலிக்கு - எழுத்திலக்கணத்துக்கு - ஆணி வேர் எனக் கூறுதல் வேண்டும். அப்பொழுது, எழுத்து வழக்கு எனக் கூறப்படுகின்ற செய்யுள் வழக்கே கிளை வேர் ஆகும். எழுத்து வழக்கினைக் கொண்டு எழுத்துகள் எவ்வாறு ஒனிக்கப்பட்டன என்று கண்டுகொள்ளுதல் இயலாது. பேச்சு வழக்கிலேயே - பேசப்படுகின்ற இடப் பகுதிகளிலேயே அவற்றை முற்றிலும் காணுதல் கூடும். இப் பேச்சு மொழியே “உலக வழக்கு” எனவும் குறிப்பிடப்படும்.

மக்கள் பேச்சில், ஒருவர் பேசும் பேசுக்கும் இன்னென்றுவர் பேசும் பேசுக்கும் எப்பொழுதும் வேறுபாடுகள் உள்வாகின்றன. அல்லாமலும், இடத்துக்கு இடம் இவ்வேறுபாடுகள் மிகுந்து காணப்படுகின்றன. எனினும், இவ்வகையாக ஏற்படுகின்ற வேறுபாடுகளையெல்லாம் மிகுந்தியும் தடுத்து நிறுத்துவது எழுத்து மொழி எனப்படுகின்ற செய்யுள் - இலக்கிய - மொழி ஆகும். பேச்சு மொழியும் இலக்கிய மொழியும் தொடர்பு கொண்டு - வேறுபாடுகளைக் குறைத்து - உரிமை கெடாதவண்ணம் இயலுவதே மொழிக்கு ஆக்கம் தருவதாகும்.

பேசப்படுவதும் கேட்கப்படுவதுமாய் இயலுகின்ற பேச்சுமொழியே உண்மை மொழி எனக் கொள்ளப்பட்டாலும், மக்களுக்கு மிகுந்தியாகப் பயன்படும் வகையில், காலத்துக்குக் காலம் இடத்துக்கு இடம் வேறுபட்டு வழங்கும் பேச்சுமொழிகளுள்ளே - திடை

வழக்குகளுக்கிடையிலே - ஒற்றுமையுணர்வினை ஏற்படுத்திப் பேணிக்காப்பது எழுத்து (செய்யுள் வழக்கு) மொழியேயாகும். தலைமுறை தலைமுறையாக “அடிப்படை” மாருத வகையிற் கற்கப்பட்டு வந்த மொழியானது - அறிவின் முயற்சியால் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டு - உறுதியும் செம்மையும் வாய்ந்த எழுத்து மொழியாக அமைகின்றது.

பேச்சுமொழி இலக்கணம் அற்றதன்று; எழுத்து மொழி எனப்படும் இலக்கிய வழக்குடன் தொடர்பு பட்டதே யாகும். இவையிரண்டும் இலக்கண நெறிப் படியே இயங்குதல் வேண்டும். பேச்சு வழக்கானது செய்யுள் வழக்கினாற் செப்பமடைதல் வேண்டும். கற்றார் வழியே ஈல்லாதோர் ஒழுதுதல் வேண்டும்.

தொல்காப்பியமும் அகத்தியமும்

“தொல்காப்பியம்” எனப்படும் நூல் தமிழ் மொழி யின் பழைய இலக்கணம் எனப் போற்றப்படுகின்றது. தொல்காப்பியருடன் ஒருங்கே கல்வி பயின்று ஒரு சாலை மாணுக்கராயிருந்த பண்ம்பாரனார், தொல்காப்பி யத்துக்குச் சிறப்புப் பாயிரம் அளித்துள்ளார்: அச் சிறப்புப் பாயிரமானது, தொல்காப்பியர்,

“வடவேங்கடங் தென்குமரி யாயிடைத்
தமிழ்க்கூறு நல்லுலகத்து]
வழக்குஞ் செய்யுன மாயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருஞ் நாடுச்
செந்தமி யியற்கை சிவணிய நிலத்தொடு
முந்துநூல் கண்டு முறைப்பட வெண்ணிட்டு
புலங்கொகுத் தோன்.”

என எடுத்துக் கூறுகின்றது.

மக்களது மொழி வழக்கினை உலகியல் கொறிக் கேற்ற வகையில் வரையறுத்துக் காட்டும் இயனால் ஒன்றினைத் தொல்காப்பியர் தொகுத்தார். அவர் அங்குனம் தொகுப்பதற்கு முன்னதாக, பேச்சு மொழி யிலும் எழுத்து மொழியிலும் அம்மொழி பயின்று வளருகின்ற திறத்தினை ஆராய்க்காரர்: அதாவது, எழுத்தினையும், சொல்லினையும், பொருளினையும் - பேச்சு மொழி எழுத்து மொழி ஆகிய இரண்டு அடிப்படையில் - ஆராய்க்காரர். எழுத்து மொழியில் மட்டும் இவற்றை ஆராய்க்குத்துகொண்டு இயனாலைத் தொகுத் திருப்பாராயின், தமிழ் மக்களிடத்தில் உயிரோடு உலவுகின்ற தமிழ்மொழி - பேச்சு மொழி - புறக்கணிக் கப்பட்டதாகும். எனவே, அவ் னியனுல் எழுத்து மொழிக்கு மட்டும் தொகுத்த - உயிரற்ற - இலக்கண மாய்விடும். தொல்காப்பியரு இந்த உண்மையினை கன்கு அறிந்திருந்தார். அதனுலேதான், பேச்சு மொழி (ஒனி வடிவு) வுக்குத் தனிச் சிறப்பும் முதன்மையும் அளித்துத் தமது இலக்கண நூலினைத் தொகுத்தார் எனலாம்.

கட்புலனும் செனிப்புலனும்

பேச்சு மொழி யில் சொல்லினையும் பொருளினையும் ஆராய்வது பொருந்துவதாகும்; பேச்சு மொழியில் எழுத்தினை ஆராய்வது எங்குனம் பொருந்தும் என ஒரு கொள்ளி எழலாமல்வா? எழுத்தும் பேச்சு மொழியிலிருந்து எடுக்கப்பட்டதுதான் என்பதைத் தொல்காப்பியர் அறிந்திருந்ததார்; எழுத்து மொழி யினை மட்டும் கொண்டு எழுத்துக்கள் எவ்வாறு ஒனிக்கப்பட்டன என்பதைக் கண்டறிந்து கொள்ளுதல் சாலாதிதன்பதையும் அவர் உணர்ந்திருந்தார். ஆதலே

ஞேலதான் கட்புலனுகிய வரிவடிவினையும் செவிப் புலனுகிய ஒலிவடிவினையும் தொல்காப்பியர் ஆராய்க் கார் எனல் வேண்டும்.

இங்ஙனமாக, பண்டைத் தமிழ் நாட்டின் ஆராய்ச்சி - ஒலிவடிவம் பற்றிய ஆராய்ச்சி - இன்று மேலை நாட்டிலே துரிதமாக வளர்க்கு வரும் ‘‘மொழி யியலாராய்ச்சி’’ கூட எட்டிப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு - சிறங்கு முன்னேறியிருந்தது என்பதைத் தொல்காப்பியம் எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

பண்நாட்டுப் புலவர்

பேச்சு மொழி எழுத்து மொழி ஆகிய இரண்டினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தொல்காப்பியர் ஆராய்ச்சி நாடாத்திய நிலப்பகுதியின் எல்லையிலேயே “வடவேங்கடங் தென்குமரியாயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுவகத்து” என்றதனுற் பனம்பாரனார் குறித்தார் எனக் கொள்ளலாம். பேச்சு வழக்கினை - ஒலிவடிவினை - கண்டறிவதற்காகத் தெற்கே குமரிமலை தொடங்கி வடக்கே வேங்கட மலைவரை (அவ்வெல்லைக்குட்பட்ட நிலப்பகுதி யெங்கும்) நல்ல தமிழ் வழங்குகின்ற இடமெங்கும் தொல்காப்பியர் சென்றார்; போக்கு வரத்துப் பொறிகளும் அறிவியற் சாதனங்களும் இல்லாத அப்பழங்காலத்திலே சென்றார். யாழிப்பாணத்தையும் மலையாள நாட்டையும் சார்க்கிருந்ததொரு பிரதேசத் திடலேயே தொல்காப்பியர் பிறக்கு வாழ்ந்தவராதனின், தாம் வாழ்ந்த பிரதேசத்துப் பேச்சுமொழி அவர் நன்கு அறிந்ததொன்றேயாகும். தலைச் சங்கம் நிறுவப்பட்ட தொல்காப்பியர் பிறக்கு வாழ்ந்தபழம் பாண்டிநாட்டு நிலப்பகுதியே “செந்தமிழியற்கை சிவணிய” நிலமாக ஆம் “முந்து நூல்”களையுடையதாகவும் நிலவிய

தென்க. பனம்பாரனும் தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த அதே நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்தவராதனின் இவற்றையெல்லாம் தெளிவாக எடுத்தோதுகிறார். “பனம் பாரனார்” (பனம் - பார் - பனை நாடு) என்னும் பெயரே அவர் பழைய பனைநாட்டுப் புலவர் என்பதைக் காட்டி நிற்கின்றது.

பேச்சு மொழி பற்றிய ஆராய்ச்சி முடிவுற்றபின் தொல்காப்பியர் யாதுசெய்தார்என்பதன்விவரத்தினைத் தொல்காப்பியருடன் ஒரு சாலை மானுக்கராய் விளங்கிய பனம்பாரனுடே கூறுகிறார்:— செந்தமிழ் நிலத்தில் முன்னதாக எழுந்த பழைய இலக்கிய இலக்கணநூல்களையும் கற்றுணர்ந்து - யாவற்றிலும் அமைந்து கிடங்க நுட்பங்களைப் பெய்யாம் திரட்டி - முறைப்பட ஆராய்க்கு - இயனுலைத் தொகுத்தார்: அங்ஙனம் தொகுக்கப்பட்ட நூல் இன்று “தொல்காப்பியம்” என வழங்குகின்றது.

தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியர் இயற்றிய நூல் “தொல்காப்பியம்” எனப்பட்டது என்பர். “தொல்காப்பியன் எனத் தன் பெயர் தோற்றி” எனச் சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகின்றது. அதற்கு, “தொல்காப்பியன் என வழங்குங் தனது பெயரினையே தன்னால் இயற்றப் பெற்ற நூலுக்குங் தோற்றுவித்து” என்பது பொருள் என்பர். அங்ஙன மாயின், நூற்பெயரும் “தொல்காப்பியன்” என்றே இருத்தல் வேண்டும்; அதுவே முறையும் மரபும் ஆகும். எனினும், அன்றும் இன்றும் புலவர்கள் “தொல்காப்பியம்” என்றே வழங்குகின்றனர். நூலினை இயற்றியவர் பெயரோடு “அம்” என்னும் தத்தித்

விகுதி சேர்த்துப் பெயர்மைத் துக்கொள்வது வட மொழி மரபாகும். வான்மீகம், பாணினீயம், பதஞ் சலீயம் என்பவற்றை நோக்குக. தமிழ் மொழியிலே, புலவர்கள் இயற்றுகின்ற நூல்கள் அவ்வப்பு புலவர் பெயர்களையே தம் பெயர்களாகக் கொண்டு விளங்குகின்றன.

அதுவே தமிழ் மரபாகவும் இயலுகின்றது; கபிலன், வள்ளுவன் இப் பெயர்கள் ரகரவொற்றுப்பெற்றுக் கபிலர், வள்ளுவர் எனவும் வழங்குகின்றன. எனவே, தொல்காப்பியர் இயற்றிய “இலக்கண” நூல் “தொல்காப்பியம்” என வழங்கப் பெறுவது, இக் காலத்தே “செந்தமிழ் மரபு” காண்போருக்கும் முறையும் மரபும் அற்றதாகவே தோன்றும்.

அகத்தியம்

அகத்தியர் இயற்றிய நூல் “அகத்தியம்” எனப் பட்டது என்பர். அகத்தியர் இயற்றிய நூலினா “அகத்தியம்” என வழங்குவதும் – “தொல்காப்பியம்” என வழங்குவதைப் போன்று – முறையும் மரபுமற்றதாகவே காணப்படும். தொல்காப்பியரை அகத்தியரின் மாணுகராக்கிக் கொண்டு, தொல்காப்பியத்துக்கு, அகத்தியர் இயற்றிய கொண்டு, அகத்தியமே முதனால் என்று சிலர் கூற முற்படுகிறார்கள்! அகத்தியம் தப்பித் தவறி முதனாலாய் இருந்திருக்கலாம் என்றே வைத்துக்கொள்வோம் என்றாலும், அப்படி வைத்துக்கொள்வதற்கு அகத்தியச் சூத்திரமே இடங்கருவதாயில்லை.

“ ஏழியன் முறைய கெதிர்முக வேற்றுமை வேறென விளம்பான் பெயரது விகாரமென்

“ ரேதிய புலவனு முள்ளெரு வகையான் இந்திர ணெட்டாம் வேற்றுமை யென்றனன்”

னன வருஞ் துத்திரத்தில், தமக்கு முந்திய நூலாசிரியர் இருவரை அகத்தியரே எடுத்தோதுகிறார்.

அவ்வாமலும், அகத்தியச் சூத்திரங்களை உரையாசிரியர்கள் எடுத்துக்காட்டியவற்றுட் பல பிற்காலத் துச் சொல்வழக்கும் வடமொழிச் சொற்களும் மிகுந் தனவாய்க் காணப்படுகின்றன. அகத்திய முனிவருக்கு வழங்கிய “குடமுனி” என்னும் பெயரைக்கூட “கும்பமுனி” என மொழிபெயர்த் துக்கொண்டனர், பெயர்க்காரணம் அறியமாட்டாத வடநூலார். அதற்கிணையவே அகத்தியர் கும்பத்திற் பிறக்கார் என்ற கதையும் கட்டப்படுவதாயிற்று.

இந்திய காலத்தது

“ஏழியன் முறையது” எனத் தொடங்குஞ் துத்தி ஏத்தில் அகத்தியர் எடுத்தோதியது பாணினியையும் இந்திரனையுமாமெனக் கொள்வர் பிரஹ்மாக விவேக நூலார். பாணினிக்கு முற்பட்டவர் தொல்காப்பியர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு.வடமொழி ஆராய்ச்சியாளரோ பாணினி கி. மு. நான்காம் நூற்றுண்டினர் என நிறுவியுள்ளனர். எனவே, அகத்தியம் தொல்காப்பியத்துக்கு முற்பட்டதன்று என்பதுதானே போதரும். ஆகவே, அகத்தியம் முதனாலாகாது. இனி,

“ இலக்கிய மின்றி யிலக்கண மின்றே எளின் ருகில் எண்ணெய் மின்றே

என்னின் ரெண்ணைய் எடுப்பது போல்
இலக்கியத்தினின் ரெடுபடு மிலக்கணம்”

என வரும் சூத்திரமும் அகத்தியரால் இயற்றப்பட்ட தெனக்காட்டுவர். இச் சூத்திரத்தில் வருங் கருத்து எழுத்தொலியியல் முறைக்கு முரண்பட்டதாகும். தொல்காப்பியர் ஒலி வடிவிலையே முதன்மையாகக் கொண்டு இயனுால் தொகுத்தார்; “தமிழ் கூறு நல்லுக கத்து வழக்குஞ் செய்யுஞம் ஆயிருமுதலின் எழுத்தும் சொல்லும் பொருஞம் நாடி” - “முந்துரூல் கண்டு” - “முறைப்பட என்னி”த் தொகுத்தார். அகத்திய ஞரோ - மொழியின் பிறப்பு நுட்பங்களை அறியாமல் - பேச்சு மொழியைப் பற்றிப் பேசாமல் - “இலக்கியத்தினின்று எடுபடும் இலக்கணம்” என வாளா கூறி அமைகிறார். அல்லாமலும், இச் சூத்திரத்தின் சொல் வழக்கும் பின்திய காலத்தாகக் காணப்படுகின்றது - மொழிக்கு முதலாகாத எழுத்துக்களைக் கூற எடுத்துக் கொண்ட தொல்காப்பியர்.

“சகரக் கிளவியும் அவற்றே ரற்றே
அஜினானும் மூன்றல்லய் கடையே”

(தொல். மொழி. 29)

எனச் சகரம் மொழிக்கு முதலாகா எழுத்தெனக்கூறுகின்றார். எனினும், இக்காலத்துத் தமிழ் எழுத்துவகத்திலே, கண்ணி எழுத்தாக, “சதாசிவம்” முதலான பெயர்கள் பல சகரத்தை முதலாகக் கொண்டு இயங்குகின்றன.

ஆகவே, தொல்காப்பியர் காட்டிய “ஒலி மரபு” மொழியின் அடிப்படை மரபாக இருந்தபோதிலும்,

மாறுகின்றது. மாறிவிட்டது எனல் வேண்டும். எனவே “மாற்றங்களைல்லாம் சொன் மரபையும் பொருண் மரபையும் ஓட்டியே நிகழ்கின்றன; எழுத்து மரபு மாற்றத்தை ஏற்ப தில்லை ஏற்குமாயின் மொழி மாறிவிடும்” என நிறுத்திப் பிடித்தல் சாலாது.

தகரம் மொழிக்கு முதலாகா எழுத்தென்பது மரபு. வடமொழியிலுள்ள “டாகினி” என்னும் பேயினை “இடுபினம் தின்னும் “இடாகினிப் பேய்” எனத் தமிழோசையும் உருவமும் அளித்து இளங்கோவடிகள் எடுத்தாண்டிருப்பவும், ஒட்டக்கூத்தர்,

“இடுபொரும் லொரு பாலதீர்வர் சாகினிகளே
யெரிபொரும் லொரு பானகுவர் டாகினிகளே”

என வழங்குகிறார். “டாகினி” வந்தமைபோல, இக்காலத்தில் “டாக்டர்” புதுவதாக எழுத்துவகத்திலே புகுந்திருக்கிறது. இப்படியாக அணிமைக் காலத்தில் எழுத்துவகத்திலே புகுந்துகொண்டவை பல.

புல்லும் மரமும்

இனி, சொற்கள் மரபு மாறுவதைக் காண்டுபாராக: தொல்காப்பியத்தில்,

“புறக்காழனவே புல் என மொழிப்”

“அகக்காழனவே மரமென மொழிப்”

என இரண்டு சூத்திரங்கள் உள்ளன. அவற்றின்படி “சுற்றிலும் வைரமுள்ளனவாய், உள்ளே ஒட்டடையாகுங் தனமையான சோற்றியைக் கொண்டிருக்கும் தாவர மொ. ம—2

வகைகளைப் “புல்” எனல் வேண்டும்; வெளியிற் சோற்றியாய் உள் வயிரமாயிருப்பனவற்றை “மரம்” எனல் வேண்டும்; அதே மரபு. ஆயினும், புறத்துக் காழ்ப்பு (வைரம்) உள்ளனவாகிய பனை, தெங்கு, கழுகு ஆகியவற்றையும் இக் காலத்தில் “மரம்” எனவே குறிப்பதுண்டல்லவா? நெட்டையாய் வளர்ந்திருப்பவரை “பனைமரமே, பனைமரமே, ஏன் வளர்ந்தாய்? பனைமரமே!” என்பதும் காண்க. நெட்டையான இப் “பனைமரம்” தானும் அணிமைக் காலத்திலேயே இலக்கிய உலகத்திலே புகுந்துகொண்டதாகும்.

“கள்ளொடு சிவனும் அவ்வியற் பெயரே
கொள்வழி யுடைய பலவறி சொற்கே”

(சொல்: 5-15)

என வரும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தின்படி; உயர்தினைக்குக் “கள்” என்னும் பன்மை விகுதி வராது; அஃறினைக்கு மட்டுமே வரும். என்னும் தொல்காப்பியரே,

“உயர்தினை என்மனூர் மக்கட்சட்டே
அஃறினை என்மனூர் அவரஸ பிறவே.”

(சொல்: 1-1)

என “மக்கள்” என்னும் சொல்லினை - எடுத்து - வழங்கியுள்ளார். அதுமட்டுமின்றி திருக்குறளில் “புறையிலாப் பூரியர்கள் ஆழு மளறு” (919) “மறந்தார்கொல் மற்றையவர்கள் தவம்” (233) என்ற வழக்கு களைக் காண்கின்றோம்.

ஆணையும் அடிசறுக்கும்

மேலை காட்டிலே அணிமைக்காலத்தில் உருவாகிப் பரந்து வருகின்ற புதுக் கருத்துகளோடும் அறியிய-

வாராய்ச்சி முடிபுகளோடும் ஒத்து இயங்குகின்ற அரியான மைகளைக் கொண்ட தொல்காப்பியத்தினை இயற்றிய தொல்காப்பியரே — “ஆணையும் அடிசறுக்கும்” என்னும் பழமொழிக்கு ஒப்ப — தவறிய இடங்களும் உள்ளன.

“ஒன்பான் ஒகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்
முங்கை ஒற்றே ணகரம் இரட்டும்
பஃதென் கிளவி ஆய்த் பகரங் கெட
நிற்றல் வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி
ஒற்றிய தகரம் றகரம் ஆகும்”

(தொல். குற்றிய. 40)

“ஒன்பது என்ற சொல்லின் ஒகரத்திற்கு முன் தகரவொற்றுத் தோன்றும். அதன் பின்னரிடத்துள்ள ஊகரவொற்று இரண்டு ணகரவொற்றுக் மாறும். கிலை மொழி வருமொழி இரண்டிலுள்ள பத்தென் கிளவியின் பகரமும் ஆய்தழும் கெட அவ்விடத்து ஊகாரம் தோன்றும். வருமொழியிறுதிக் குற்றியலுகரத்து முன்னருள்ள தகர வொற்று றகர வொற்றுகும்” என்பது பொருள்.

மேற்காட்டப்பட்ட சூத்திரத்தில், “ஒன்பது” என்னும் கிலை மொழியும் “பத்து” என்னும் வருமொழி யும் சேர்ந்து “தொண்ணாறு” என வருமெனத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார்களினும், அவர் கூறும் ஒளி மாறுதல்கள் சிறிதும் பொருந்தாதவையாய் உள்ளன.

தவறிவிட்டனர்!

பண்டைக் காலத்திலே, “ஒன்பது” என்பதைக் குறிப்பதற்குத் “தொண்டு” என்ற சொல் வழக்கிலிருங்

ததாகும். தொல்காப்பியர் தாமே “தொண்டு” என்னும் சொல்லினை,

“மெய்பெறு மரபிற் ரெட்டைவகை தாமே
ஜீயராயிரத் தாறைஞ் னாற்ரெடு
தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்
ரென்பப்:தென்ப உணர்ந்திசி ஞேரே”

(தொல். செய். 101)

என்ற சூத்திரத்தில் “9” என்னும் எண்ணினைக் குறிக்க வழங்கியுள்ளார். அப்படியிருப்பவும், அவர் “ஒன்பது-பத்து - தொண்ணாறு” என (மறதியினாற் போலும்!) கூறியது தவறு. அப்புணர்ச்சிவகை ஒவிநூலுக்கும் தருக்க நூலுக்கும் பொருந்தாத செயற்கைப் புணர்ச்சி ஆகினிடுகின்றது. தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி கன் னுலாரும் தவறியிட்டார். இவ்வகைப் புணர்ச்சி களைக் கண்டதாலே, “தமிழர் எச்சொல்லிலிருந்தும் எச்சொல்லியும் திரித்துக் காட்டுவர்” என மேலைநாட்டறிஞர் கால்டுவேலர் கூறினர்.

மரபு என்பது யாது?

உலக வழக்கு நூல்வழக்கு ஆகிய இவைபற்றி முன்னதாகக் கண்டுகொண்டோம். அவை ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு தனித்தன்மை இருப்பக் காண்கின் ரேமும். அத்தனித் தன்மை மாருமல் வழக்கு இயல்வதே முறைமையாகும். அம் முறையானது-அடிப்படையான பழைய வழக்கத்திலிருந்து வழுவாமல் நிலைத்து விட்டால் — “மரபு” எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. அதனாலேதான் “தொன்று தொட்டு வரும் முறைமையே மரபு” எனக் கொண்டனர். மரபு எனவே, எழுத்து, சொல், சொற்றெட்டர், பொருள், யாப்பு ஆகிய யாவும் அதனுள் அடங்குவன எனலாம். அம் மரபானது எழுத்து வழக்கில் எவ்வெவ்வகையில் வந்துள்ளது எனக் கண்டு கூறுவதே இலக்கணம் ஆகும்.

தொல்காப்பியம், தொல்காப்பியர் வாழ்ந்த காலத்து மொழியின் நிலையையும், அதற்கு முற்பட்ட காலத்து நிலையையும் உணர்த்துகின்றது. தொல்காப்பியர் நாலத்து வழக்குகளைச் செவ்விதின் அறியமுடியாமல்-

தொல்காப்பியருக்குப் பன்னாறு ஆண்டுகள் காலத்தினாற் பிற்பட்ட உரையாசிரியர்கள் பல இடங்களிலே வழுவினார்கள். அவர்கள் தம்முடைய காலத்து வழக்குகளை எடுத்துக் காட்டித் தொல்காப்பியர் காட்டும் நுட்பங்கள் பலவற்றை மறைத்தும் விட்டனர். தொல்காப்பியத்தின் வழிநூல் எனப்படும் கன்னாலும், தொல்காப்பியத்தின் விளக்கத்தை உணராமலும், வடமொழி மரபோடொட்டியும் பற்பல இடங்களில் தவறுபுரிந்துவிட்டது.

“மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்று எனவும், “எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” எனவும் தொல்காப்பியர் கூறியிருப்பவும், வடமொழி மரபுக் கிணங்கி “இடுகுறிப்பெயர்” வகுத்துக் கொண்டதும் காணக் காணக்.

தமிழ் மொழியில் மட்டுமன்று - எந்த ஒரு மொழி யிலும் ஒரு பொருளுக்குப் பல சொற்கள் இருந்தால், அவையெல்லாம் பருப்பொருளில் ஒத்தவையாக அமைந்திருந்தாலும் நுண்பொருளில் ஒத்தவையாக அமைந்திருக்க மாட்டா. சில பொருள்கள் ஓரினம் அல்லது ஒத்த தன்மையுடையன என்பதை உணர்த்து வதற்காக, அவற்றின் பொதுப் பெயர் இனப்பொருள்களுக்கு வெவ்வேறு அடைகளைச் சேர்த்து வழங்குவதுண்டு; வேம்பு, கறிவேம்பு, நிலவேம்பு, மலைவேம்பு என வரும் வழக்கினை நோக்குக.

செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ், தண்டமிழ், தீந்தமிழ், பைந்தமிழ், கறுந்தமிழ், இந்தியத் தமிழ், யாழிப்பாணத் தமிழ், மட்டக்களப்புத் தமிழ், சிங்கப்பூர்த் தமிழ், தென்னுபிரிக்கத் தமிழ் - என்றெல்லாம் தமிழ்

இனப் பாகுபடுத்திக் கொண்டால் - இனி வருங்காலத்தில் கண்ணடம், தெலுங்கு, மலையாளம், துரு என்பவை போல வேறு வேறு மொழிகளாய் அவை மாற, “தமிழ்கூறு நல்லுலகம்” மேலும் குறுகிவிடுவதாகும். “தமிழைப் பது கொடுந்தமிழையும் உள்ளடக்குமாதனின் செந்தமிழ் என விதந்து கூறப்பட்டது” எனச் சொல்லி “இறுங்குப் பிடி” பிடித்தால் உள்ளதும் இல்லாமற் போய்விடும் என்பதை - “செந்தமிழ்மரபு” காண விழைவோரும் “சிருஷ்டி” வித்துவான்களும் உணர்ந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுக்கும் விளங்கும் வகையில் “பழகு” தமிழில் எழுதிப் பயின்று, “பயிற்சித் தமிழ்” கைவரப் பெற்ற பின், “செந்தமிழ்மரபு” காட்ட (கற்பிக்க)ப் புகுவது பயன்தருவதாகும். ஒரு விடயத்தை எடுத்து விளக்கப் புகுவோர் முளையானது இவ்வகையான தடை விடைகளாலே துலக்கமடைஞ்து தாம் சொல்வனவற்றைத் தெளிவும் திட்பமும் சார் எடுத்துரைக்கக்கூடிய நிலை ஏற்படும்.

மலைப்பு ஏற்படுகிறது

மொழிக்கு இரு வடிவுகள் - செவிப்புலனுகிய ஒனி வடிவு, கட்டப்புலனுகிய வரிவடிவு - உள்ளன என முன்னதாகக் காட்டினேன். தொல்காப்பியர் ஒனி வடிவையே முதன்மையாகக் கொண்டு “இயனுல்” எழுதினார்; வரி வடிவுபற்றியும் ஒரளவு கூறியுள்ளார். “எழுத்து” என்னும் சொல்லானது தமிழ்மொழியில் வரி வடிவத் தையும் ஒனி வடிவத்தையும் குறிக்கின்றது. தொல்காப்பியர் இரு வடிவங்களைப் பற்றியும் எடுத்தோது கிறார். தொல்காப்பியர் காலத்தில், தமிழ் மொழி

யானது முப்பத்து மூன்று ஒளி வடிவங்களை (உயிர் 12; மெய் 18; குற்றினியகரம் 1; குற்றிய லுகரம் 1; ஆய்தம் 1.) உடையதாயிருந்தது. வரிவடிவில், எகரக்குறிலும் ஒரகக்குறிலும் மெய்யெழுத்தைப் போன்று புள்ளிபெற்றிருந்தன; மகரக்குறுக்கம் உட்புள்ளி பெற்றிருந்தது. எனவே, வரிவடிவ எழுத்து (‘1) ஆகும். தொல்காப்பியர் இவற்றையெல்லாம் தெளிவுபெறக் கூறியுள்ளார்.

தனித்தனி மொழிகள்

தமிழ் மொழிக்குத் தனிப்பட்டதொரு மரபு உள்ளது. அது தமிழகத்து எழுந்தது. வரலாற்றுக்கு எட்டாத காலம் தொடங்கியே உருவாகி - இன்னும் அழிந்தொழியாமல் வளர்ந்து வருகிறது. கொடிவடிபோலக் கிளைத்துத் தொடர்க்கு வாழ்கின்றது. தம் அகம் விட்டுப் பிறர் அகம்புகுந்து கலங்கு தழுவி வாழ் வோரை “மரபுகெட்டவர்” எனக் கொண்டு கடிக்கு ஒதுக்குவதுபோல, மொழியிலும் தம் மரபு விட்டுப்பிற மொழி மரபுகளைத் தழுவிக்கொண்ட மொழி வழக்கு களையும் “மரபு கெட்டவை” எனக் கொள்வதுண்டு.

தமிழ் மரபு பேணுமல், சமக்கிருத மரபு மிகுதி யாகத் தழுவிய தமிழ்மொழி வழக்குகள், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம், துஞ் எனப்பிரிக்கு மரபுகெட்டுத் தனித்தனி மொழிகளாக மாறிவிட்டன. அதனால், “தமிழ் கூறு நல்லுலகம்” நிலப்பரப்பிலும் பேசுவோர் தொகையிலும் நலிக்கு குன்றிக் குறுகுவதாயிற்று.

காலச் செலவிலே மொழியில் இடையிடையே மாற்றங்கள் ஏற்படுவது இயற்கை. அங்கஙம் ஏற்

படுகின்ற மாற்றங்களுக்கூட இலகுவில் இடமளித்தற்கு இணங்காமல். பழமை மரபு பேணி, மரபு மாறுதல்கள் மிகுதியாக வராத வகையில் “வரம்பு” அமைத்துக் கொண்டமையினாலோன் “எங்கள் தமிழ்மொழி” என்றும் இனித்தாய் “உயிர்மொழி”யாக இளமையுடன் நிலவுகின்றது,

தமிழ்மொழி இயற்கை மொழி, உயிர்ப்புடன் இயங்கும்மொழி; வாழும்மொழி. எத்தனையோ பல மொழிகளின் தலைமுறைகளைக் கண்டும், இன்னும் இளமை நலமோ சுயிர்ப்பாற்றலோ குன்றப்பெறுத்தாய் - “முவா முதன்மொழி”யாகத் திகழ்கின்றது.

‘உயர்ந்தோர்’ யார்?

“தொன்றுதொட்டு வரும் முறைமையே மரபு” - எனவும் எழுத்து, சொல், சொற்றெட்டர், பொருள், யாப்பு ஆகிய யாவும் அதனுள் அடங்குவன்” எனவும் முன்னதாகக் காட்டப்பட்டது.

“எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வா ருயர்ந்தோர் செப்பினர், அப்படிச் செப்புதல் மரபே”

(நன்னால். பொது. 388)

எனப் பவணங்கதி முனிவர், மரபிற்கு வரைவிலக்கணம் கை ருகின்றார். தொல்காப்பியனுரோ,

“வழக்கெனப்படுவது உயர்ந்தோர் மேற்றே விகழ்ச்சி அவர்கட்டாகலான்”

எனக் கூறியுள்ளார்.

தொல்காப்பியனுரும் நன்னூலாரும் கருதிய “உயர்ந்தோர்”, இக்காலத்திலே “தாழ்ந்தோர்” (இழி சனர்) ஆகவும் போயினர். மொழிக்கு உயிர் அளிக்கும் உலக வழக்கிற்குச் சிறந்தவர்கள், நகர்ப்புறங்களில் வாழ்வோர்கள்; நாட்டுப்புறங்களில் வாழ்வோரேயாவர். சமக்கிருதப்பற்றிலும், அயன் மொழித் தொடர்பிலும், மிகக்குறைந்த மக்கள் நாட்டுப்புறங்களில் “தமிழ் மொழிக்கு உயிர்ப் பண்பு” வழங்கிக்கொண்டு வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் வழங்குகின்ற பேச்சு நடையானது தனித்தமிழ் நடையாகவும், சங்கால இலக்கிய நடைக்கு அணிமையான நடையாகவும் விளங்கக் காண்கிறோம்.

மறைமுக முயற்சிகள்

நகரப் புறங்களிலே, குலத்திமிரும் பதவித்திமிரும் கொண்ட சிலர் - ஆங்கிலத்துடன், நாலடியாரிலே பத்துப் பாட்டுகளும், திருக்குறளிலே பத்துப் பாட்டுகளும்” இராமாயணத்திலே பதினைந்து பாட்டுகளும் படித்துவிட்டுப் போலி வித்துவான்களாக வேடம் போட்டுக் கொண்டு கொக்கரிப்போராகவும் - குழி தோண்டுவோராகவும் விளங்குகின்றார்கள். ஒரு சிலர் தம்மை “உயர்ந்தோர்” எனப் பட்டஞ்சுட்டிக்கொண்டு பிறரை “இழிசனர்” என்று குறிக்கின்றனர். தமிழிலே பிறமொழிச் சொற்களையும் கருத்துக்களையும் வறுவங்தமாகக் கலப்பவர்கள், தமிழ் மொழி மட்டுமன்றி பிறமொழிகளும் “அரைகுறையாக”க் கற்றுக்கொண்ட அவர்களேயாவர்.

சமக்கிருதத்தின் “மங்கும்” புகழை மறைமுகமாக வளர்க்க முற்படுவர்களும் அப்படிக் கொத்தவரே

யாவர். “வாழும்” மொழியாகிய தமிழில் “வாழு” மொழியாகிய சமக்கிருதத்தின் சாயலைப் படரச் செய்து, அதனையும் “வாழு” மொழியாக்கிக் கெடுக்கச் செய்யும் செயற்றிட்டமோ என ஜயந்வேண்டிய நிலை இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கிறது.

வரலாறு” என ஒரு நூலினை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். விரிவரையாளராகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்தபோது அவர்கள் எழுதிய நூல், இப்பொழுது சில மாற்றங்களுடன் நான்காம் பதிப்பாக வெளிவந்துள்ளது.

அந்நூலில், “பொதுசனம் ஏற்கக்கூடிய ஒரு மொழிநடைதான் இக்காலத்திற்கு உரியது என்பதை அறியாத எழுத்தாளர் பலர் தாம்தாம் விரும்பிய நடையினைக் கையாண்டு உரைநடை நூல்களை இயற்றியுள்ளனர். சிலர் வடமொழி கலவாத தனித்தமிழ் நடையொன்றை வளர்க்க முயன்றனர். வேறு சிலர் வடமொழிச் சொற்களை வேண்டாத அளவிற்குப் புகுத்தி மணிப்பிரவான் நடையையொத்த ஒரு புதிய நடையில் எழுத முற்பட்டனர். வடசொற் கலவாத தனித்தமிழ் நடையொன்றினைத் தொடக்கி வைத்த பெருமை மற்றுமலையடிகளுக்கே உரியது. அந்நடைதூய செந்தமிழின் ஆற்றலைப் புலப்படுத்துவதாக அமைந்த போதும், அது காலத்தின் போக்கிற்கு இன்கிய நடையன்றுகளின், அது சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்படுகின்றது. எனினும், இந்நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த உரைநடை ஆசிரியர்களுள் அடிகளும் ஒருவராக மதிக்கப்படுவார் என்பதில் ஜயமில்லை.” (பக்க: 282—283) என அவர்கள் எழுதி இருப்பதால், “தூய செந்தமிழ் நடையொன்றினை மறைமலையடிகள் தொடக்கி வைத்தார்கள் என்பதையும், இந்நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த உரைநடை ஆசிரியர்களுள் அடிகளும் ஒருவராக மதிக்கப்படுவார் என்பதையுமா வது பேராசிரியர்கள் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள் என்பது

தனித்தமிழும் நடைமுறைத் தமிழ் இலக்கமும்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இன்று தமிழ்ப் பேராசிரியராக வினங்கும் திரு. வி. செல்வநாயகம், எம். ஏ., அவர்கள் தமிழ் மொழியினை நன்கு பயின்றவர்கள். பிறமொழிகளும் அறிந்தவர்கள். வித்வ சிரோமணி சி. கணேசனசுயர் அவர்களிடத்து இலக்கிய இலக்கணங்களைத் தெளிவு பெறக் கற்றுக்கொண்டவர்கள். பல்லாண்டுகளாகத் தமிழ் இலக்கியத்தினையும், தமிழ் உரைநடையினையும் இடைவிடாது ஆராய்ந்து கற்பித்து வருபவர்கள். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலேயே நீண்ட காலமாக விரிவரையாளராகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள். அவர்களைப் பற்றியும் அவர்களது படிப்பிக்குஞ் திறனைப் பற்றியும் மனசாரப் புகழ்ந்து கூறுபவர்களையன்றி, ஒரு குறைகூறியவர்களை இதுவரை யான் கண்டிலேன்.

தமிழ் இலக்கிய வரலாறு

இங்ஙனம் புகழ்வாய்க்கத் பேராசிரியர் திரு. செல்வநாயகம் அவர்கள் 1951ம் ஆண்டில் “தமிழ் இலக்கிய

பலனுகின்றது. அவர்கள், இடையிலே தமது கருத்தினைச் சிறிது முறைப்புறச் செய்து, “தனித்தமிழ்நடை... காலத்தின் போக்கிற்கு இனங்கிய நடையன்றுகளின், அது சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்படுகின்றது” (பக: 283) என முடிந்த முடிபாக - ஓரவாரமான போக்கில் - எழுதியிருக்கின்றமை எனக்குப் பெரும் வியப்பினை அளித்தது. எங்கள் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியரவர்கள் - தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலேயே - இங்ஙனமாகத் துணிக்கு எழுதியிருப்பதைனப் பல்கலைக்கழகக் கல்வி பெறுவோரும் ஏற்றுப் போற்றுதல் கூடும் என்னும் அச்சத்தினால், சிறிது கூர்ந்து ஆராயலாமெனக் கருதினேன்.

அன்மைக் காலம் வரை “சர்வகலாசாலை”யாக வும், “சருவகலாசாலை”யாகவும், “ஸர்வகலாசாலை”யாகவும் வழங்கப்பட்டு வந்த “University” இன்று - தனித் தமிழாக - “பல்கலைக்கழகம்” என மாறியிருக்கின்றது! “உப அத்தியட்சர்” என வழங்கப்பெற்று வந்த “Vice-Chancellor” இன்று “துணைவேந்தர்” என மாறிவிட்டார்!! “காலத்தின் போக்கு” எது என்பதைன “பல்கலைக்கழகம்”, “துணைவேந்தர்” ஆகிய வழக்குகளே பறைசாற்றுகின்றன. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராய் விளங்கிய திரு. எஸ். வையாபுரிப்பிளீயவர்கள், “தமிழ்ச் சுடர் மணிகள்” என்னும் நூலின் முதற்பதிப்பு முன்னுரையில் (1948-ம் ஆண்டில்) “எனக்கு உதவி புரிந்தவர்கள் சென்னை ஸர்வகலாசாலையில் எனியர் வெக்சரராக இருந்து காலஞ்சென்ற டாக்டர் ரீ. ஆர். சிந்தாமணி” என எழுதியிருந்தார்கள். இரண்டாம் பதிப்பு முன்னுரையில் (திருவனந்தபுரம் ஸர்வகலாசாலை - 22-11-52) “வேண்டும் துணைபுரிந்தவர் சென்னை ஆர்ட்ஸ் காலேஜ்

தமிழாசிரியர் திரு. வித்துவான் எம். சண்முகம்பிள்ளை ஆவர்” என எழுதியிருக்கிறார்கள். பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிளீயவர்கள் “ஸர்வகலாசாலையில் எனியர் வெக்சரர்” என எழுதிக்கொண்டிருக்கும் போதே, “தமிழ் விரிவுரையாளர், இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்” எனத் தனித் தமிழில் எழுதி வழிகாட்டியவர் (வேறு யாருமல்லர்) இன்று பேராசிரியராய் விளங்கும் திரு. செல்வநாயகம் அவர்களே ஆவர். தனித் தமிழ் வெள்ளம் தம்மையும் அன்னிச் செல்லுகின்றமையை - உண்மையாகவே — பேராசிரியரவர்கள் உணரவில் கூறுயோ?

இவ்வளவும் நடைபெற்றது பல்கலைக்கழகச் சூழலிலே! இனி, வெளிப்புறத்து நிகழ்ச்சிகளை நோக்கலாம்: “வருஷம்” எப்போதோ “ஆண்டு” ஆகிவிட்டது. “மாதம்” இன்று “திங்கள்” ஆகியுள்ளது. “தினம்” இப்போது “நாள்” என வழங்குகின்றது. “மத்யானம், மத்தியானம்” மறைந்து “நண்பகல்” வந்திருக்கிறது. “நமஸ்காரம்” மறைந்து, இன்று எங்கும் “வணக்கம்” மட்டும் வழங்கத் தலைப்பட்டு விட்டது.

பல ஆண்டுகளாக வழங்கிவந்த “இலாக்கா, இலாகா, பகுதி” ஆகியவை மறைந்து “திணைக்களம்” வழக்குக்கு வந்துள்ளது. “கந்தோர்” இன்று “அலுவலகம்” என வழங்குகிறது. “கோடு” எப்போதோ “நீதி மன்றம்” ஆகிவிட்டது. “சரித்திரம்” மாறி “வரலாறு” வழங்கத் தலைப்பட்டுவிட்டது. “அச்சகம்” ஆகிவிட்டது. இங்ஙனமாக மாறி வந்தவை எத்தனை எத்தனையோ! தனித் தமிழ் வழக்கேயான்டும் பரவி வருகின்றமை இன்றைய போக்கா

யிருப்பவும், பேராசிரியரவர்கள் “அது சிறிது சிறிதாகக் கைவிடப்படுகிறது” என எடுத்தோதுவது ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாய் அமையவில்லை.

சாமிநாதையர்!

மேலும், பேராசிரியரவர்கள், “பேச்சு வழக்கை ஒட்டியே எழுத்து வழக்கும் இருத்தல் வேண்டும் என்னும் உண்மையை உணர்ந்த எழுத்தாளர் பலர் இக்காலத்தின் போக்கிற்கு இணங்க, வேகமும் உயிர்ப்பண்டும் பொருந்தப்பெற்ற இலகுவான உரைநடையொன்றைக் கையாளத் தொடங்கினர். அவர்களுட் சாமிநாதையரும் கவியாணசுந்தர மதவியாரும் சிறந்தவர்கள்” என (பக: 284) கூறுகன்றார்கள். பேச்சு வழக்கை ஒட்டியே எழுத்து வழக்கும் இருத்தல் வேண்டன்னும் உண்மையை உணர்ந்த எழுத்தாளர் என்னும் போது “வழக்கெனப் படுவது உயர்க்தோர் மேற்றே” என்பதைப் பேராசிரியர் ஒருவேளை மறந்திருப்பார்களோ!

பேராசிரியர் அவர்கள், சாமிநாதையரைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, “தமிழ்த் தாயின் அருந்தவப் புதல்வருள் ஒருவராகிய ஜயரவர்கள் தம் வாழ்க்கை முழுவதையும் தமிழ் மொழிக்கு அர்ப்பணம் செய்து, ஏட்டுவடிவிற் கிடந்த பல நூல்களைத் திருந்திய முறையில் அச்சிட்டு உலகிற்கு அளித்த பேருதவிக்குத் தமிழ் மக்கள் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் ஏட்டுவடிவத்திற் கிடந்த நூல்களை ஆராய்வதிலும் அச்சிடுவதிலும் ஊக்கம் செலுத்தி வந்தமையால், நாம் அவரை ஓர் ஆராய்ச்சியாளரெனக் கருதுகிறோமன்றி

“சிறந்த உரைநடையாசிரியராக மதிப்பதில்லை” என (பக: 284) உண்மையை ஒளியாமற் கூறுகின்றார்கள். அங்குனம் கூறிவிட்டு, “பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களை இனிமையும் எளிமையும் உள்ள வாக்கியங்களில் அமைத்து ஒரு தெளிவான நடையினை அந்நால்களிற் கையாண்டிருக்கின்றனர். இப்புதிய நடையின் ஆற்றலை அவர்கள் நன்கு அறிந்தே பழைய நடையினைக் கைவிட்டனர் என நாம் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது. காலத்தின் போக்கு அவருடைய நடையை முற்றுக மாற்றிவிட்டது” (பக: 285) என—முக்கறையன் பிறரையும் முக்கறுக்கச் சொல்வது போல்—ஒரு சமாதானம் கூறுகின்றார்கள். உண்மையில், காரணம் வேறு.

சாமிநாதையர் என்னும்போதே அவர்கள் பார்ப்பனர் என்பது தெளிவாகின்றது. பார்ப்பனர் தென் சொற்களை அறிந்திருந்தாலும், அவற்றிற்குப் பதிலாகச் சமக்கிருதச் சொற்களையே வழங்கி வருவதுண்டு. கல்லாத தமிழ் மக்கள் அவர்களை ஜயரங்கோராகக் கருதி மயங்கினமையால், அவர்கள் பேச்சினைப் பின் பற்றிப் பேசுவதும் எழுதுவதும் பெருமையெனக் கொண்டனர். பார்ப்பனச் சேரிகளில் வழங்கும் பேச்சு வழக்குகளையே தமிழ் மரபு வழக்குகள் எனக் கொள்ளுதல் தகாது. பார்ப்பன மக்கள் நெடுஞ் காலமாகத் தனித்துத் தங்கள் தேரிகளிலே வாழ்க்குது வந்தமையால் தமிழ் மரபினை அவர்கள் நுனித்துணர இயலவில்லை. ஜயரவர்கள் மட்டும் விதிக்கு விலக்காவார்களா?

ஜயரவர்கள், “சங்கத் தமிழும் பிற்காலத் தமிழும்” என்னும் பெயருடன் ஒரு நூலினை 1929-ம் ஆண்டில் வெளியிட்டார்கள். அந்நாலின் முகவரையிலிருந்து சில பகுதிகளை நோக்குவோம்:—
மொ. ம—3

“சங்கநூல்கள் முகமாகத் தெரியக்கூடிய சில விஷயங்களைப்பற்றிப் பத்து உபங்யா சங்கள் செய்யவேண்டுமென்று சென்னை ஸர்வகலா சங்கத்தார் 1926-ம் வருஷத்தில் எனக்குத் தெரிவித்தார்கள். தேக அஸெளக் யம் முதலிய காரணங்களால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ள எனக்கு அப்போது தெரியம் உண்டாகவில்லை. ஆனால், அவர்கள் பேரன்புடன் வற்புறுத்தினமையால் மறுத்தற்கு அஞ்சித் தெரிந்த சில விஷயங்களைச் சொல்ல ஒப்புக் கொண்டேன். உபங்யசிக்கப்படும்போது உபங்யாசங்கள் பின்பு புத்தக ரூபமாக வெளிவரு மென்பது எனக்குத் தெரியாது.....என்னை ஒரு பொருட்படுத்தி உபங்யசிக்கும்படி செய்த ஸர்வகலாசாலை உபநுத்யகாலைக்கருக்கும் மற்ற அங்கத்தினர்களுக்கும் நான் உபங்யா சங்கள் செய்தபோது மிக்க பொறுமையோடும் அன்போடும் வந்திருந்து கேட்டு எனக்கு ஊக்கமளித்த கனவான்களுக்கும் பண்டிதர் களுக்கும் நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.”

இப்படியாக ஜயரவர்கள் எழுதுவதையே “பேச்சு வழக்கிலுள்ள சொற்களை இனிமையும் எளிமையும் உள்ள வாக்கியங்களில் அமைத்து ஒரு தெளிவான நடையினை அந்நூல்களிற் கையாண்டிருக்கிறோம்.” எனப் பேராசிரியர் திரு. செல்வநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள் போலும்! பேராசிரியரவர்கள் கூறுவது ஒப்பத்தக்கதாயின், மேலே ஜயரவர்கள் எழுதிய வற்றைப் பின்வருமாறும் எழுதலாம். வேறுபாடு எதுவும் இருப்பதாகக் கூறமுடியாது.

“சங்கநூல்கள் முகமாகத் தெரியக்கூடிய சில subjects களைப் பற்றிப் பத்து Lectures செய்ய வேண்டுமென்று சென்னை University க்காரர் 1926-ஆம் year இல் எனக்குத் தெரிவித்தார்கள். Body ill health முதலிய காரணங்களால் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள எனக்கு அப்போது Strength உண்டாகவில்லை. ஆனால், அவர்கள் பேரன்புடன் வற்புறுத்தியமையால் மறுத்தற்கு அஞ்சித் தெரிந்த சில subjects களைச் சொல்ல ஒப்புக்கொண்டேன். Lecturing போது Lectures பின்பு புத்தக form இல் வெளிவருமென்பது எனக்குத் தெரியாது... என்னை ஒரு பொருட்படுத்தி lecture பண்ணும்படி செய்த University Vice Chancellor ருக்கும் மற்ற members களுக்கும் நான் lecture பண்ணியபோது மிக்க பொறுமையோடும் அன்போடும் வந்திருந்து கேட்டு எனக்கு ஊக்க மளித்த gentlemen களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் நன்றியைச் செலுத்துகிறேன்.”

ஜயரவர்கள் எழுதியவற்றை இனிவரும் காலத் தினர் விளங்கிக்கொள்ளத்தக்க வகையில் பின்வருமாறு—தமிழில்—மொழிபெயர்க்கலாம்:

“சங்கநூல்கள் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளக்கூடிய சில பொருள்களைப் பற்றிப் பத்து விரிவுரைகள் நிகழ்த்துதல் வேண்டுமெனச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினர் 1926-ஆம் ஆண்டில் எனக்குத் தெரிவித்தார்கள். உடல் நலமின்மை முதலிய காரணங்களால் அதனை ஏற்றுக்கொள்ள எனக்கு அப்போது துணிவு

ஏற்படவில்லை. ஆனால், அவர்கள் பேரன்புடன் வற்புறுத்தினமையால் மறுத்தற்கு அஞ்சித் தெரிந்த சில பொருள்களைச் சொல்ல ஒப்புக் கொண்டேன். விரிவுரையாற்றும்போது விரி வரைகள் பின்பு புத்தக வடிவத்தில் வெளிவரு மென்பது எனக்குத் தெரியாது....என்னைப் பொருட்படுத்தி விரிவுரையாற்ற வைத்த பல் கலைக் கழகத் துணை வேந்தரவர்களுக்கும் பிற உறுப்பினர்க்கும் யான் விரிவுரையாற்றும் போது மிகக் பொறுமையுடனும் அன்புடனும் வங்கிருந்து கேட்டு எனக்கு ஊக்கமளித்த பெருமக்களுக்கும் அறிஞர்களுக்கும், நன்றி செலுத்துகின்றேன்.”

ஜயரவர்கள் எழுதிய முகவுரையை மொழி பெயர்த்த பின் காணக்கூடிய இனிமையையும் எளிமையையும் திப்போது பேராசிரியரவர்கள் உணர்வார்கள் எனக் கருதுகின்றேன். ஜயரவர்கள் “புதியதும் பழையதும்” என்னும் நூலில் “ஸ்வாமி இருக்கிறார்!” என வரும் வரலாற்றினிருந்தும் ஒரு பகுதியினை நோக்கலாம் :

“ஏறக்குறைய நாற்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்பு கும்பகோணத்தில் அரசாங்கக் கல்லூரியில் உள்ள ஆசிரியர்களும் மாணுக்கள்களும் தாகம் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களுக்குத் தீர்த்தம் கொடுக்க ஒரு பிராமணர் ஸியமிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் காவிரியில் ஜலம் உள்ள காலத்தில் அந்த ஜலத்தை எடுத்து வந்தும், ஜலம் இல்லாத காலத்தில்

ஊற்றுப் போட்டு இறைத்து ஜலம் கொணர்ந்தும் சால்களிற் கொட்டி விளாமிக்கைவேர் முதலியன் போட்டு வைப்பார். தினக்தோறும் முதல் நாளில் எஞ்சியிருந்த தீர்த்தத்தை வெளியே கொட்டிப் பாளைகளை நன்றாகக் கழுவி அலசிச் சுத்தம் செய்து அவற்றிலே புதிய தீர்த்தத்தை ஊற்றி வைப்பார்.”

இனிக்கும் தமிழில் “நீர், தண்ணீர், பச்சைத் தண்ணீர்” என வரவேண்டிய இடங்களில் அடிக்கடி “ஜலம்” வருகிறது. தீர்த்தந்தோடு கலந்து வருகிறது. அடிக்கடி ஜலம் வருவதுதான் இக் காலத்தில் எல்லோரையும் தாக்குகின்ற ஒரு நோய். அதைத்தான் பேராசிரியரவர்களைப் போன்றேர் மாற்ற வழி காண வேண்டும்.

தமிழ் மரபு !

ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து ஆண்டுகளின் முன், பெரும் பேராசிரியர், தெற்கத்திய கலைச் செல்வர். திரு. சாமிகாதையர் அவர்கள் “தமிழ் மரபு” எனத் திருச்சி வாளையிலிருக்கின்ற பேசிய பேச்சிலைக் ‘கண்டு’ துடித் தெழுங்குத் திருச்சி திரு. கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை யொன்று 1941-ம் ஆண்டிலே “செங்தமிழ்ச் செல்வி”யில் வெளிவந்தது இன்றும் நினைவிலிருக்கின்றது. “சோறு தின்றுயா ?” என்பது தமிழன்று என்றும், “போஜனம், நிவேதனம், பிரையா ஆயிற்று ?” என்பதே தமிழ் மரபு என்றும் திரு. ஜயரவர்கள் கூறியவற்றைக் கண்டித்து எழுதியது அக்கட்டுரை. அக் கட்டுரையில் இந் நோய் தெளிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. அதை நோக்கலாம் :

“நவப்பர்த் திங்கள் முதல் நாளன்று வெளிவந்த “சிலநேசன்” திங்கள் வெளியிடு ஒன்று 6-11-41ல் எனது பார் வைக்கு வந்தது. அதில் “தமிழ் மரபு” என்று திரு உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்கள் பெயரால் ஒரு கட்டுரை வெளியிடப் பெற்றிருந்தது கண்டு திடுக்கிட்டேன். கட்டுரையின் அடியில் (திருச்சிவானேலி, 21-9-41) என்று குறிக்கப் பெற்றிருந்ததினால், அது ஐயர் அவர்களால் எழுதப் பெற்று வானேலியில் பேசப் பெற்றதாகக் கருதுகிறேன். இது உண்மையாக இருக்குமானால் அக்கட்டுரையில் உள்ள சொற்றெடுர்களில் சிலவற்றை அவர் உடனே திருமபப் பெற வேண்டுமென்பதும், அச்செயல்களுக்காக அவர் தமிழ் நாட்டுப் புலவர் பெருமக்களிடத்து வருந்தி மன்னிப்புப் பெற வேண்டுமென்பதும் எனது விருப்பமாகும். அவ்வாறு அவர் செய்து தமிழ் மக்களின் புண்பட்ட உள்ளத்தை ஆற்ற வேண்டியது அவர் கடமை. இன்றேல் தமிழக்குத் திங்கு புரியும் சில பார்ப்பனப் புலவர்களோடு திரு. ஐயர் அவர்களையும் சேர்த்து எண்ண நேரும்.

திரு. ஐயர் அவர்களுடைய கட்டுரையில் கண்ட ஒரு சொற்றெடுரை மட்டும் தமிழ்ப் புலவர்கள், தமிழ் நாட்டு மக்கள் ஆகியவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். அது:

“ஓர் ஏழை வேலைக்காரரைப் பார்த்துச் ‘சோறு தின்றுயா?’ என்று கேட்கலாம். ஒரு கனவாளைப் பார்த்து அப்படிக் கேட்கக்கூடாது. கேட்பதில் இலக்கணக் குற்றம் ஒன்றுமில்லை. அர்த்தமும் விளங்காமற் போகவில்லை. ஆனாலும் அப்படிக் கேட்பது தமிழன்று; தமிழ் மரபன்று ‘போஜனமாயிற்று?’ ‘நிவேதனம் ஆயிற்று?’ என்று கேட்பதும், துறவிகளைப் ‘பிகை ஆயிற்று?’ என்று கேட்பதும் சம்பிரதாயங்கள்” என்பதே. இச் சொற்றெடுர் திரு. உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அவர்களுடையது. இது தமிழ் மரபாக இருக்க முடியாது என்பதைத் தமிழ்நாட்டிலுள்ள சிறு பிள்ளைகளும் ரண்டாவர். தமிழ் மரபு அல்லாததும் தமிழ்

மரபுக்கே மாறுபட்டதுமான ஒன்றைத், தமிழ் மரபு என்று தமிழ் நாட்டு மக்களுக்குக் கூறி, அதை நிலைநிறுத்த என்னைய திரு. ஐயர் அவர்களின் பொருந்தாக் கூற்றைக் கண்டு தமிழ் தாட்டு அறிஞர் உலகம் என்னி நகையாடுமென்பது தின்னன்.

“சோறு தின்றுயா?” என்பது தமிழன்று என்றும், “போஜனம், நிவேதனம், பிகை ஆயிற்று?” என்பதே தமிழ் மரபு என்றும் திரு. ஐயர் அவர்கள் கூறியது பெரு வியப்பைத் தருகிறது. திரு. ஐயர் அவர்களின் இக் கூற்றி விருந்து தமிழ் மொழியில் அவருக்குப் பற்று இல்லையென்பதும் வடமொழியில் பற்று மிக்குள் தென்பதும் வெளிப்படையாகப் புலப்படுகின்றன.

“சோறு தின்றுயா?” என்று கேட்கலாம். அதில் இலக்கணக் குற்றம் ஒன்றுமில்லையென்ற திரு. ஐயர் அவர்கள் கூறு கிறார்கள். இது தவறு. “சோறு தின்றுயா?” என்று கேட்பதே தவறாகும். “சோறு உண்டாயா?” என்று கேட்க வேண்டும். தமிழில் உண்ணல், தின்னல், நக்கல், பருகல் என நால் வகையுண்டு. இதில் உள்ள வெற்றுமைகளை ஐயர் அவர்கள் உணர்ந்தும், வேண்டுமென்றே, அல்லது வேறு காரணம் பற்றியோ அவ்வாறு கூறியிருப்பது வருந்தத் தக்க தாரும்.

திரு. ஐயர் அவர்கள் மரியாதை மரபு கருதுவதற்குக், கனவாள்களை ‘உணவாயிற்று?’ என்று கேட்பது பொருந்தாதா!

இழிவழக்குச், செந்தமிழாகாது என்பதும், உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மேற்றே என்பதும் திரு. ஐயர் அவர்கள் உணர்ந்தவையோகும்.

“போஜனம், நிவேதனம், பிகை ஆயிற்று?” என்பதே தமிழ் மரபு என்று திரு. ஐயர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். இதைத் திரு. ஐயர் அவர்களின் உள்ளம் ஏற்றுக்கொள்ள-

கிறதா என்று அறிய விரும்புகிறேன். வட மொழிச் சொற் களைத் தமிழ் வழக்கில் நுழைத்து அதைத் தமிழ் மரபு என்று கூறத் திரு ஜயர் அவர்கள் துணிந்தது நகைக்கத் தக்கது. இது பார்ப்பனச் சேரிகளின் வழக்கு என்பதைத் திரு. ஜயர் அவர்களாலும் மறுக்க முடியாது.

திரு. ஜயர் அவர்கள் தமது கட்டுரையில் சில மொழி பெயர்ப்புச் சொற்களை எடுத்துக் காட்டி,

“இந்த மொழி பெயர்ப்பில் சமஸ்கிருத வார்த்தைகள் அதிகமாக இருக்கின்றன” என்கிறார்.

இதிலேயே “சமஸ்கிருதம்”, “வார்த்தை” “அதிகம்” ஆகிய மூன்று வட மொழிச் சொற்கள் இருப்பதை அவர் அறியவில்லைப் போலும்! இது ஒற்றைக் கண்ணன் ஒருச் கண்ணினைப் பழிப்பது போலத் தோன்றுகிறதன்றே?

நெடுங்காலமாகவே பார்ப்பன மக்கள் தனித்து வாழ்ந்து வந்ததாலேயே தமிழ் மக்களின் மரபை அவர்கள் அறிந்து கொள்ள முடியாமற் போயிற்று என்பதற்குத் திரு. ஜயர் அவர்களின் கூற்றே ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கின்றது.

திரு ஜயர் அவர்கள் “தமிழ் மரபு” என்று எழுத வந்த கட்டுரையில் வடமொழிச் சொற்களை மிகையாகக் கலந்து எழுதியிருப்பது வருந்தத் தக்கது.

1. மகாமகோபாத்தியாயர், 2. தாக்ஷிணைத்திய, 3. கலாநிதி, 4. வாசனை, 5. சந்தோஷம், 6. சங்கீதம், 7. வித்வான், 8. சபை, 9. அமிர்தம், 10. சுருதி, 11. சந்தர்ப்பம் 12. தந்தி, 13. பக்க வாத்தியம், 14. சங்கீத வித்வான், 15. பூரணமான், 16. சங்கீதக் கச்சேரி, 17. வருஷம், 18. சார்ரம், 19. அபஸ்வரம், 20. சுத்தம், 21. சாதாரணம், 22. அங்கம், 28. மேகம், 24. இருதயம், 25. ஆதாரம், 26. பாதை, 27. வசனம், 28. சமாச்சாரம், 29. கோபம், 30. துக்கம், 31. பரிகாசம், 32. சாதித்தல், 33. தந்திரம், 34. வார்த்தை, 35. வித்தியாசம், 36. அர்த்தம். 37. உபயோகம், 38. வாச-

கியம், 39. பிராணி, 40. அதிகம், 41. விஷபம், 42. விஷபம். 43. சமஸ்கிருதம், 44. ஆரம்பம், 45. சக்தி, 46. வாசித்தல், 47. நிர்வாகம், 48. போஜனம், 49. நிவேதனம், 50. பிளை, 51. துவிபாஷி, 52. சம்பாஷனை, 53. சுவாஸம், 54. ஜாதி.

என்ற வடமொழிச் சொற்கள் அவருடைய தமிழ் மரபு காட்ட வந்த தமிழ்க் கட்டுரையிலே காணப்படுகின்றன. மேலும், இந்த 54 வடமொழிச் சொற்களில் ஒவ்வொன்றும் மலமுறை கையாளப் பெற்று 158 சொற்களாக யிலிருக்கின்றன.

ஏற்ககுறைய 1400 சொற்களைக் கொண்ட ஒரு தமிழ்க் கட்டுரையில் இவ்வளவு வடமொழிச் சொற்களைக் கலந்து எழுதுவது தமிழை வளர்ப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் பெரும் பேராசிரியர் என்னும் பட்டம் பெற்ற ஒரு வந்தகு ஏற்றதாகுமா என்பதை எண்ணிப்பார்க்க வேண்டுகிறேன். அச் சொற்களுக்கு நேராக:

1. பெரும் பேராசிரியர், 2. தெற்கத்திய, 3. கலைச்செல் வன், 4. மணம், 5. மகிழ்ச்சி, 6. இசை, 7. புலவன், 8. மன்றம், 9. அழுதம், 10. கேள்வி, 11. நேரம், 12. நரம்பு, 13. பக்க இயம், 14. இசைப் புலவன், 15. முழுநிறைவான், 16. இன்னிசை அரங்கு, 17. ஆண்டி, 18. குரல், 19. பகை இசை, 20. துப்புரவு, 21. பொதுவியல்பு, 22. உறுப்பு, 23. கார், 24. உள்ளம், 25. சான்று, 26. மொழி, 27. உரை நடை, 28. செய்தி, 29. சினம், 30. வருத்தம், 31. ஏனான், 32. முதித்தல், 33. வலக்காரம், 34. சொல், 35. வேறுபாடு, 36. பொருள், 37. நடைமுறை, 38. சொற்றெடுர்த, 39. உயிரி, 40. மிகை, 41. செய்தி, 42. பொருள், 43 வடமொழி, 44. தொடக்கம், 45. ஆற்றல், 46. படித்தல், 47. ஆண்விழை, 48. உண்டி, 49. படையல், 50. ஜயம், 51. இருமொழி யாளன், 52. உரையாட்டு, 53. உயிர்ப்பு, 54. குலம்.

என்ற தூய தமிழ்ச் சொற்களைக் கையாண்டிருந்தால் அவ்வளவு அழகாக இருந்திருக்கும். இச்சொற்களைத் “தென்

கலைச் செல்வன்” என்ற பட்டம் பெற்ற திரு. ஜயர் அவர்கள் அறியாதிருக்க முடியாது, அறிந்தும் இவ்வாறு எழுதியிருப்பது அவருக்குள் வடமொழிப் பற்றையே மிகுதியாகக் காட்டுகிறது.

திரு. ஜயர் அவர்கள் தமது கட்டுரையின் ஓரிடத்தில் “இந்த மரபைத் தமிழிலே பிறந்து, தமிழிலே பழகினவர்களே நன்றாக அறிந்து கொள்ள முடியும்” மெனக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அச்சொற்றெடுரையே அவருக்கு இக்கட்டுரையின் வாயிலாகத் திரும்ப ஒப்புவிக்கிறேன். இனியும் இது போன்ற தவறான செயல்களில் இவர் தலையிடமாட்டாரெனவும் நம்புகிறேன்.

திரு. ஜயர் அவர்களைக் குறைக்குறுவதிற் பயனில்லை தமிழ்நாட்டுப் புலவர் பெருமக்கள் தங்களுக்கு இயற்கையாக வள்ள அடக்கம், பொறுமை ஆகியவற்றை அளவுக்கு மீறிக் கையாண்டு வருவதனாலேயே, திரு. ஜயர் அவர்களும், அவர்களைப் போன்ற பிறகும், தமிழ் மொழியை—தமிழ் மரபைக் கொலை செய்ய வழி ஏற்பட்டு வருகிறது. நாட்டின் மொழிக்கு ஆக்கம் தேடும் உரிமை உடைய மக்கள் ஒதுங்கி நின்றால், பிற மக்கள் மொழியை வளர்ப்பதாகக் கூறி, அதனைப் பாழ்படுத் துவது எங்கும் இயல்பாகக் காணக்கூடியதேயாகும். ஆகவே, இனியேனும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழ் அறிஞர்கள் கண்விழித்துத் தம் கடமையை உணர்வார்களென நம்புகிறேன்.

அரசியலாரால் நடத்தப்படுகிறது வாரெனில் நிலைத் தினர் திரு. ஜயர் அவர்களைப் போன்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் வாய்ப்புக்களை மற்றத் தமிழறிஞர்களுக்கும் கொடுத்து நடுநிலைமையைக் கையாள்வார்களென நம்புகிறேன்.”

புதுமைப்பித்தன் !

மேலும் பேராசிரியரவர்கள், “தமிழிலுள்ள சிறு கைத எழுத்தாளர்களுள்ளே தன்னிகரில்லாத் தலைவராக விளங்கிய புதுமைப்பித்தன் கையாண்ட உரை

நடை தமிழ் மொழியில் முன் காணப்படாத ஒரு புதிய நடையாகும். சாதாரண சொற்களைக் கொண்டு தம் முடைய விசித்திரமான மனோபாவங்களையும் புதிய கருத்துக்களையும் இலகுவாகவும், படிப்போர் மனத்தில் தெளிவாகப் பதியக் கூடியதாகவும், கூறிவிடுகின் றனர். அவருடைய எண்ணக் கருத்துக்களுக்கு ஏற்பத் தமிழ் மொழி நெளிந்து வளைந்து கொடுப்பதைப் பார்க்கும்போது, தமிழ் மொழிக்கு உள்ள ஆற்றல் எத்தகையது என்பதை நாம் காண முடிகிறது” என்று ஏற்றிப் போற்றிவிட்டு, “இப்பொழுது அதன் ஆற்றலைப் பயன்படுத்துவதற்குப் புதுமைப்பித்தன் போன்ற இலக்கிய கர்த்தாக்கள் இல்லாமையால், நாம் அதன் சிறப்பைக் கண்டு என்புற முடியாதிருக்கின்றது” எனக் கவல்கின்றார்கள்.

பேராசிரியர் கவற்சியடன் புதுமைப்பித்தன் உரை நடைக் கவர்ச்சியும் சேர்க்கு, இன்று “புதுமைப்பித்தன் கதைகள்” இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு பாட நூலாகவும் விதிக்கப்பட வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திவிட்டன. பேராசிரியரவர்கள், “புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்” என்னும் நூலிலிருந்து ஒரு சிறு பகுதியினை எடுத்து - சில திருத்தங்களுடன் - காட்டி, “அவர்கையாண்ட உரைநடைக்கு மேல் வரும் உரைப் பகுதி ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்” எனக் கூறிச் சுவைகாட்டுகின்றார்கள் ! ‘‘ந் எடுத்ததையா ?’’ என்பதை “ந் எடுத்தாயா ?” எனவும், “மேஜை” என்பதை “மேசை” எனவும்—புதுமைப்பித்தன் இசைவினைப் பெருமலே—பேராசிரியரவர்கள் திருத்திக்கொள்கிறார்கள். யாம், “புதுமைப்பித்தன் கட்டுரைகள்” என்னும் நூலிலுள்ளபடியே அக்கட்டுரையினை கோக்கலாம்:

“கவிதை, கவிதை என்று சொல்லுகிறார்களே அதைப்பற்றி எழுத வேண்டும் என்று எனக்கு வெகு காளாக ஆசை. இன்றைக்குத்தான் முடிந்தது.

‘பேனு எங்கேயடா? அடை ராசா நீ யெடுத்தையா? குரங்குகளா ஒன்றை மேஜைமேல் வைக்க விடாதீர்கள். அது பேனுவாகவா இருக்கிறது? இருந்தாலும், இந்த குழந்தைகள் இருக்கிறதே, சனியன்கள் மழலையாம், குழலாம், யாழாம்! அதையிட ஒரு ஓட்டைக் கிராம போனை வைத்துக்கொண்டு காதைத் துளைத்துக் கொள்ளலாம்.’

குழந்தைகளால் என்ன பிரயோஜனம்? சுத்தத் தமிழ் பேசத் தெரியுமா? அவைகளுக்குத்தான் என்ன ஒரு கூட்டத்திலே பழகத் தெரியுமா? இன்னும் அழாமல் இருக்கத் தெரியுமா?

எங்கள் வீட்டு “ராஜா”வைப் பற்றி சொல்லவா? சோற்றுக்குத் தாளம் போட்டாலும் வீட்டுக்கொரு ‘ராஜா’ விற்குக் குறைவில்லை. அதில் மட்டும், பாரதி சொன்னதிற்கு ஒரு படி மேலாகவே யிருக்கிறோம். எல்லோரும் இன்னுட்டு மன்னர்களின் தகப்பன்மார்!

எங்கள் வீட்டு ‘ராஜா’ இருக்கானே அவன் பேச செல்லாம் பாட்டு; பாட்டெல்லாம் அழுகை. அதுதான் கிடக்கிறது. அவனிடத்தில் என்ன அதிசயம் இருக்கிறது? அவனுக்கு இருக்கும் அசட்டுத்தனத்திற்கு என்ன சொல்லுகிறது? என்னுடைய கைத்தடியை எடுத்துக்கொண்டான். அதுதான் அவனுக்கு குதிரையாம்! குதிரைக்கும் தடிக் கம்பிற்கும் வித்தியாசம் தெரியாத அசட்டைப் பார்த்து யாரால் உத்ஸாகப்பட முடியும்? அதற்கும் ஒரு பிரகிருதி இருக்கிறது. அது

தான் அவன் தாயார். குதிரை மட்டுமா? காராக்மாறுகிறது. மோட்டார் சைக்கிள், இரட்டை மாட்டுவண்டி இன்னும் என்ன வேண்டும்?

அதுதான் கிடக்கிறது, தமிழைத் தமிழாகப் பேசத் தெரிகிறதா? இலக்கணம் தெரியுமா? தொல்காப்பியம் படித்திருக்கிறதா? இந்தக் குழந்தைகளினால் என்ன பிரயோஜனம்? உங்களுக்குத் தெரியுமா அவைகளினால் என்ன பிரயோஜனம்?

...ஓஹோ? கவிதையா? இன்னைரு தடவைபார்த்துக்கொள்ளலாம்.”

இது ஒரு கையாண்டிக் கட்டுரை. கவிதையைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கி, “தமிழைத் தமிழாகப் பேசத் தெரிகிறதா? இலக்கணம் தெரியுமா? தொல்காப்பியம் படித்திருக்கிறதா?” என நையாண்டி செய்து அமைகின்றது. நையாண்டி கன்றுக அமைக்குதுள்ளது! தமிழ் மொழியினை மரபு சாரப் பேசாத ஒரு குடும்பத் தில் - தமிழைத் தமிழாகப் பேசாத குடும்பத்தில் - இலக்கணம் உலவாத ஒரு குடும்பத்தில் - தொல்காப்பியம் பயிலாத ஒரு குடும்பத்தில் - பிறந்து வாழ்கின்ற ‘ராஜா’வுக்கு இவை எப்படிக் கைவரப் போகின்றன! இவை வழங்காத ஒரு குடும்பத்தில் வாழும் ‘ராஜா’ வுடன் மழலையையும், குழலையும், யாழையும் எங்கங்கம் சார்த்துதல் கூடும்? ‘ராஜா’ குரங்குடனும், சனியனுடனும் குரங்காகவும் சனியனுகவுந்தான் வாழ்வான். சோற்றுக்குத் தாளம் போடுவான். “இன்னுட்டு மன்னர்களின் தகப்பன்மார்” போலவே இருப்பான்!

“இந்த நாட்டு மன்னர்கள்” என்பதனை “இன்னுட்டு மன்னர்கள்” எனவோ “இந்நாட்டு மன்னர்கள்” எனவோ எழுதுதல் வேண்டும் என்பதனையே அறிந்து

கொள்ளாத ஒரு வர் உரைநடையே - பேராசிரியர் போற்றுவதாய் - பல்கலைக் கழகப் பாட நூலாக உயர்கிறது! தமிழ் மொழியினை முறையாகப் பயிலாமல் - இலக்கணத்தை அறியாமல் - மரபினையே கோக்காமல் - வாலருந்த நரி மற்றைய நரிகளையும்வாலறுக்கச் சொல்வதுபோல் - தமிழ்மொழி உரைநடைக்கு வரம்பு அமைக்கின்றார்கள்! தமக்குத் தமிழ் மரபோ இலக்கணமோ தெரியாதமையை மறைப்பதற்காக - எல்லோருக்கும் விளங்கும் தமிழில் எழுதுகின்றோம்!" என்று கூறி - காதாற் கேட்பதையெல்லாம் எழுத்தாக எழுதுகின்றார்கள். எழுதுபவர்கள் எழுத்துவனவற்றையெல்லாம் - பொறுமையே உருவான தமிழ்னை - பொறுத்துக்கொள்கின்றார்கள்.

"தீபம்" என்னும் திங்கள் இதழினை வெளியிட்டு வரும் திரு. நா. பார்த்தசாராதி அவர்கள், இப்போது - காலத்துக்கேற்ற - புதுமைப் புரட்சித் தமிழ் - எழுதப் படுவதற்கான அடிப்படைக் காரணத்தைத் தெளிவாக எடுத்தோதுகிறார்கள்: "புதுமை, புரட்சி என்ற சொற்கள் இரண்டும் இல்லாமற் போயிருக்குமானால் மரபுதவறி எழுதுகின்றவர்கள் இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் இரண்டு பிடி கொம்புகளை இழந்துபோயிருப்பார்கள். பாட்டு. உரை, எழுத்து, பேச்சு ஆகிய எல்லாத் துறைகளிலும் மரபை எதிர்ப்பது, மீறுவது என்பது ஒரு பொழுதுபோக்கு விளையாட்டாகிவிட்டது இப்போது" எனக் கூறிவிட்டு. "இன்னும் விளக்கமாகச் சொல்லப் புதுந்தால் அதில் பலருக்குத் தனிப்பட்ட ஓர் ஆர்வமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உண்மையில் இந்த நிலைக்கு யார் பொறுப்பு? என்று சற்றே சிந்தித்தப் பார்த்தால், உணர்ச்சிப் பெருக்கே, முடிவான

காரணமாக முன்னிற்கிறது. உணர்ச்சிகளைப் பேசியோ எழுதியோ வெளியிட வேண்டுமென்ற ஆசத் துடிப் புப் பலரிடம் பற்றிக்கொண்டிருக்கின்ற அளவிற்கு உணர்ச்சிகளை வெளியிடும் அமைக்குத் துடிப்புத்திறன் சிறிதளவாவது சிலரிடம்கூடப் பெருக்கீல்லை. அடிப்படைக் காரணம் இவ்வளவினதே. அழகை உண்டாக்குதற்காக உணர்ச்சிகளுக்கு உருவும் கொடுத்த நிலைமாற்று உணர்ச்சிகளை உருவாக்குவதற்காக அழகைப் படைக்க முயறுகின்ற வற்புறுத்தும் முறை நிகழ்கால இலக்கிய உலகில் மிக வேகமாக முன்னேறி வருகின்றது. எதையும், எப்படியும், எங்கும் சொல்லாம் - சொல்ல முடியும் - சொன்னால் என்ன? என்று துணிக்கவர்கள் அந்த வழியை வகுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்" எனக் கவலுகின்றார்கள். எழுதுவோரின் ஆற்றற் குறைபாட்டு இந்த நிலைக்குக் காரணம் என்பது அவர்கள் கருத்தாகும்.

நடைமுறைத் தமிழ் இயக்கம்

இக் காலப் போக்கில், எழுதுவோரினும் பார்க்கப் படிப்போரின் அறிவு மிகுந்து காணப்படுகின்றது. உயரிய மரபுகள், இலக்கண விதிகள், உரைநடைச் செம்மை ஆகியனவற்றினை அனந்தறியும் திறன் பொதுமக்களிடையே மிகுந்து காணப்படுகின்றது. "நாங்கள், எல்லோருக்கும் விளங்கத்தக்கதாக எழுதுகின்றோம். இக் காலப்போக்கிற்கு ஏற்ப எழுதுகின்றோம்" என்று கூறி - தமது இயலாமையை முடிமறைக்கும் கூட்டத்தினருக்கு அறிவுச்சுடர் கொஞ்சத் த ஒரு இயக்கமே உருவாகிவிட்டது. தம்மைப் படித்தவர்களாகவோ - பண்டிதர்களாகவோ - வித்துவான்களா

கவோ — பேராசிரியர்களாகவோ — எழுத்தாளர்களாகவோ கூறிக்கொள்ளாத ஒரு கூட்டத்தினர் இந்துஇயக்கத்தினை அமைத்திருக்கிறார்கள். மக்களிடையே மக்களாகவே வாழ்கின்ற — பாமர்களாகவே தம்மைக்கூறிக்கொள்கின்ற — ஒரு கூட்டத்தினரால் இந்துஇயக்கம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. உணர்ச்சியும் தாய்மொழிப் பற்றும், தனித் தமிழ் விருப்பம்கொண்ட இளைஞர்கள் உருவாக்கிய இயக்கம் இது. இயக்கம் உருவாகி ஓராண்டு இன்னும் முற்றுப்பெறவில்லை ஆனால், நாடெங்கும் இந்த இயக்கம் மக்களை— உணர்ச்சி மிக்க இளைஞர்களை — ஊக்கிப் பணியாற்ற வைத்திருக்கின்றது.

“எல்லோருக்கும் விளங்கத்தக்க உரைநடையினை எழுதுகின்றோம்” எனக் கூறி, “எதனையும் எப்படியும் எழுதிக்கொள்ளலாம்” எனக் கூறி - எவரும் வேண்டிக்கொள்ளாமலிருக்கவே எழுதி - பின்தூக்கப் பார்க்கின்ற - எழுத்தாளர்களையும் - பண்டிதர்களையும் - வித்துவான்களையும் - விரிவுரையாளர்களையும் - பேராசிரியர்களையும் - நோக்கி, “தமிழ் எழுதிக் காட்டுகின்ற எழுத்தாளர்களே ! என்ன விளைக்கிறீர்கள் ? எங்களுக்கு மரபுக்கமைந்த தமிழ் விளங்காது என்று காட்டுக்கொண்டு உங்களை உயர்திக்காட்ட முயல்கின்றீர்களா ? எங்கே, ஒருமுறை நீங்கள் தமிழைத் தமிழாக—மரபு வழுக்கள் இல்லாமல்—எழுதிக் காட்டுங்கள்” என்றே கேட்கத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள் !

நடைமுறைத் தமிழ் இயக்கத்தின் ஊற்றுன திரு. க. இளையதம்பி அவர்கள் உணர்ச்சி மிக்க இளைஞர். தமிழை நன்கு கற்றவர். “எனக்கும் தமிழ் தெரியும்” எனக் கூட்க கூறிக்கொள்ளாதவர். வணக்கத் துறை-

யிலே ஈடுபட்டவர். வரவு செலவுக் கணக்கு அறிக்தவர். அவரிடத்திலே இன்றைய எழுத்தாளர்களின் முடிமறைக்கும் முயற்சி வாலாட்ட முடியாது. “இதோ நாங்கள் எங்கள் நடைமுறையில் தமிழ் மொழியினையே உயர்த்தப் போகின்றோம் ! எழுத்தாளப் பெருமக்களே ! எங்களுக்காகக் கருணை காட்டி எனிய நடையில் எழுதி எம்மைப் படிக்கவைக்கும் பெருந்தொண்டினைச் சுற்றே நிறுத்தி வையுங்கள். நாங்கள் நங்கள் சொல்லும் பழங்குமிழ் திலக்கிய மரபு இருக்கும் இடத்துக்கே வருவதோம்” எனக் கூறிக்கொண்டு நடைமுறைத் தமிழ் இயக்கத்தினை உருவாக்கியுள்ளார். அவருக்கு, “தாய் நாடு” என்னும் தங்கள் இதழின் ஆசிரியரான திரு. “யாழ்தாசன்” (வேலஜை வீரசிங்கம்) அவர்களும் துணைபுரிந்து ஊக்கம் அளிக்கின்றார்கள். அவர்களுடன் உணர்ச்சிமிக்க இளைஞர்களும் பலர் சேர்க்கு உழைக்கின்றார்கள். “நடைமுறையிலேயே நாங்கள் தமிழை உயர்த்தி உரிய இடத்தில் வைக்கின்றோம்” எனக் கங்கணம் கட்டி நிற்கிறார்கள். “தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவும் வகை செய்தல் வேண்டும்” எனப் பாரதியுடன் பாடிக்கொண்டு, நடைமுறைத் தமிழைப் பரப்பும்படியும், தனித் தமிழ் எழுதும்படியும் மக்களை வேண்டித் துண்டுப் பிரசரங்களை வெளியிட்டு வருகின்றது, இந்த இயக்கம்.

“நம் தாய் தந்தையர்கள், அயலார், உறவினர், நண்பர்கள் தமக்கு எழுதும் கடிதங்களுக்குத் தமிழில் முகவரியிடுங்கள். தமிழில் தங்கிப் போக்குவரத்தை இடம்பெறச் செய்யுங்கள். தனிப்பட்ட நிறுவனங்களுடனும் அரசினருடனும் தொடர்புகொள்ளும் எந்தத் மொ. ம—4

தொடர்புகளையும் கம் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியிலேயே செய்யுங்கள். மற்றவர்களையும் செய்யும்படி ஊக்கமளியுங்கள்” என—கடைமுறைத் தமிழிற் செயலாற்றும்படி - மக்களை வேண்டுகின்றது.

“நடைமுறையில் வழங்கும் தமிழின உயர்த்திம் பரப்பினால், தமிழின உரைநடை செம்மையறும். பேச்சு கடையே தன்னை உயர்த்திக்கொள்ளும். மரபு வளரும்” என்பது இந்த கடைமுறைத் தமிழ் இயக்கத்தினரின் கருத்தாகும். அவர்கள் கருத்து நிறைவேறுமானால், இன்றைய எழுத்தாளர்களும், பண்டிதர்களும், வித்து வாண்களும், விரிவுரையாளர்களும், பேராசிரியர்களும்—மக்கள்மீது கருணை காட்டி-எல்லோருக்கும் விளங்கும் தமிழில் எழுதுவதற்காக — மரபு தவறிக் கீழே இரங்கி வரவேண்டிய நிலைமை ஏற்படாது தமிழ் தமிழாய் இருக்கும்.

புதிய இலக்கணம் வேண்டும்

சென்ற 22-4-62 “வீரசேசரி” இதழில், யான் எழுநிய கட்டுரையென்று “தமிழுக்குப் புதிய இலக்கணம் வேண்டும்” என்ற தலைப்புடன் வெளிவந்திருந்தது. அக் கட்டுரையிலே யான், மொழியினை ஒரு வயலுக்கு ஒப்பிட்டு, செம்மையான இலக்கணம் அமையப்பெறுத மொழிகளை வரம்பில்லாத வயல்கள் எனக் குறித்துக் காட்டி, வரம்பில் உடைந்துபோகும் பகுதிகளைப் புதிய மண்கொண்டு செப்பஞ் செய்வதுபோல இலக்கண வரம்பிலும் செப்பங்கள் செய்துகொள்ளலாம் என்பதைத் துலக்கமாக எடுத்து விளக்கியிருந்தேன். “டயிருள்ள மொழிகள் என்றென் றும் வளர்க்கு கொண்டெயிருக்கும். காலச் செலவிலே மொழி மாற்றமடைகின்றது; வளர்கின்றது. புதிய வழக்குகளையெல்லாம் திரட்டி ஆராய்ந்து பார்த்து இலக்கணம் அமைத்துக்கொள்ள வேண்டியது தமிழறிஞரும் மொழிநூலறி

ஞரும் உடனிருந்து செய்து முடிக்கவேண்டியதோருபணியாகும்.” என்பது எனது முடிபாகும்.

அதே இதழில், “புது இலக்கணம் வேண்டுமாம்” என்ற நையாண்டித் தலைப்பினைக் கொண்டதாய் வித்துவான் F. X. C. நடராசா எழுதியுள்ள கட்டுரை ஒன்றும் வெளிவந்திருந்ததைக் கண்டேன். இன்றைய மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களையும் பிறரையும் இழித் துரைத்து வெற்றாரவாரம் செய்தமையன்றிக் கருத்த் தக்கவை எவற்றையும் யான் அக் கட்டுரையிற் கண்டிவேன்.

இனி, கட்டுரையினைக் கவனிக்கலாம். கட்டுரையாளர் தமது கட்டுரைத் தலைப்பினை “புது இலக்கணம் வேண்டுமாம்” என அமைத்துள்ளார்கள். யாரோ அப்படி எழுத அல்லது சொல்லக்கண்டு கூறுவதாக வும், அக்கூற்றுக்குத் தாம் பொறுப்பு அல்லாமை உணர்த்துவதாகவும் தொனிக்க வைக்கிறோர். சொல்லுகிற வகையில் அக்கூற்றினைத் தாம் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை என்னும் குறிப்பும் அதில் உள்ளது. “ஆம்” “சேர்த்து” “வேண்டுமாம்” எனக் கூறுவதற்கு, தொல்காப்பியத்திலோ, நன்னாலிலோ, வீரமாழுனிவர் இயற்றிய இலக்கணத்திலோ விதி காணப்படவில்லை. எனவே, அதற்காகவே ஒரு புதிய இலக்கணம் வகுக்கப்படவேண்டுமென்று கூறலாம். ஆயின், “இழிந்தோர் வழக்குக்கு இலக்கணம் வரைவதில்லை” எனக் கூறிவிட்டு மேற்கொல்வோமாக. இலக்கணம் யாது என விளக்கப் படுகிறது கட்டுரையாளர், “பொது மக்கள் இலட்சணம் என்று சொல்வதை மொழி வல்லார் இலக்கணம் என்பர். அஃதாவது உலகியற்பொருள்களில் நாம் கண்டு சுவைக்கும் அழுகினை இலட்சணம் என்

போம். மொழியில் அதனைச் சார்த்திக்கூறும்போது இலக்கணம் என்போம். ஆகவே, இலட்சணம் எனி னும் இலக்கணம் எனினும் ஒக்கும்” எனக் கூறுகின்றார்.

“கீச்சுக் கீச்சென்னும்!” கிளிபோல, எத்தனையோ ஆண்டுகளாகக் கூறிவந்து இன்று வலுவற்றுப்போன தும் ஒதுங்கிப்போன துமான ஒரு கொள்கையினை எடுத்தோதிப் பூசி மெழுகும்போதுதான் அது நகைவிருந்தாகின்றது இவர் மட்டுமல்லர்; இவருக்கு முன்னதாகவும், “இலக்கியம் இலக்கணம் என்ற சொற்கள் வடமொழிச் சொற்களாகிய லக்ஷ்யம், லக்ஷணம் என்பவற்றன் திரிபே” எனக் கூறி வந்தோர் பலர்.

அன்று ஒருகாலம். இன்று காலம் மாறிவிட்டது. பிற நாட்டவர்களே தமிழ் மொழியினையும் பிற மொழிகளையும் துருவி ஆராய்க்குதொண்டு வருகின்றனர். ஒப்பியலாராய்ச்சி செய்கின்றனர். உண்மைகள் பல வற்றை நாஞ்சுக்கு நாள் கண்டு எழுதி வருகின்றனர். வடமொழியே தமிழ் மொழிக்குத் தாய் என்ற காலம் போய், “தமிழ், திராவிட மொழிகளின் தாய் மட்டுமன்று; சமஸ்கிருதத்தின் தாயைப் பெற்ற தாயும் அதுவே. உலக மொழிகளின் மூல முதல்தாயும் தமிழ் தான் என்பதை உலகம் அறியும் நாள் தொலைவில் இல்லை. உலக ஆராய்ச்சியாளர் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் பெரும்பாலும் ஆராய்ச்சியாளர் விருப்பத்துக்கு எதிராகவே, ஆராய்ச்சி அத் திசையில் சென்றுகொண்டிருக்கிறது.” என ஆராய்ச்சிப் பேரறிஞர்கள் எடுத்துக் காட்டி வருகிறார்கள். “தமிழ்ச் சொற்கள் வடமொழியில் சென்று சேர்மாட்டா” என சொல்லதிகாரம் - எச்சவியல் - ஜுக்தாம் சூத்திரத்தின்

உணர்கோக்குக.) சேனுவரையர் கூறி விருப்பவும், டாக்டர் கால்டுவேலர், டாக்டர் குண்டெர்டு, டாக்டர் பரோ ஆகிய பலர் தமிழிலிருந்து வடமொழிக்குச் சென்ற பன்னாற்றுக்கணக்கான சொற்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்கள்.

“இலக்கணம்” என்ற சொல்லினை முதன் முதலில் வழங்கியவர் தொல்காப்பியர். இவரால் வழங்கப்பட்ட இச்சொல் “லக்ஷண” என்னும் வடசொல்லின் திரிபு அன்று. “கொள்ளுமென்ப குறியறிக்தோரே” எனக் கூறியவிடத்து, “குறி” எனும் சொல்லானது “நால்” எனும் பொருளில் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. “ஒரு குறி கேட்பான் இருக்காற் கேட்பின் பெருக்நாலிற் பிழைபாடிலேன்” என்ற விடத்து, இக் “குறி” எனும் சொல் “நால்” எனும் பொருளே தந்து விற்பது காண்க.

இக் “குறி” என்னும் சொல்லோ “லக்ஷண” என்ற வடமொழியின் பிராகிருதத் திரிபு எனக் கொண்டு, தொல்காப்பியர் பதஞ்சலி முனிவரின் கருத்துக்களை எடுத்தாண்டார் எனக் குறித்தவர் சிலர். பதஞ்சலி முனிவர் தொல்காப்பியத்திற்குக் காலத்தாற் பிற்பட்டவர். தொல்காப்பியர் காலத்தில் வடமொழி ஆதி காவியமென எடுத்தோதப்படும் வான்மிகி ராமாயணமே உருவாகவில்லை. இலக்கியமே செம்மையான தாய் அமையாத ஒரு மொழிக்கு இலக்கணம் உருவாதல் சாலாது. தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்ன தாகவே தமிழ் மொழியில் இலக்கணங்களும், இலக்கியங்களும் பெருக் கொடையினவாய் இருந்தன என்பதைத் தொல்காப்பியர் எடுத்தோதுகிறார். காரியம் அப்படியிருக்க, நம்மவருள்ளே சிலர் ஆராய்ச்சி

வளர்ச்சி நிலையிலே கோக்காமல், பிறர் கூறுவனவற் கறையே வேதவாக்காகக் கொண்டு, இலக்கணம் “ஒப்பிக்கிறார்”கள்.

இன்றைய தமிழாராய்ச்சியாளரில் தலைசிறந்த ஒருவர் இது பற்றிக் கூறுவதை எடுத்துக்காட்டி விட்டு மேற்செல்வேன்.

“தமிழ்மொழியில் இலக்கியம் என்பது மொழியின் சிறந்த நூல்களின் தொகுதி என்ற பொருளிலும், இலக்கணம் என்பது மொழியின் அமைப்பு நூல், அமைப்புக் கூறும் நூல் என்றும் பொருள்பட வழங்குகின்றன. இப்பொருளில் இச்சொற்களுக்கு மூலங்களாகக் கூறப்படும் இலக்கியம், இலக்ஷணம் என்ற சொற்கள் எங்கே எனும் வடமொழியில் வழங்குகின்றனவா? இல்லை. வடமொழி இலக்கியம், இலக்கணம் என்ற ஆணைச் சொற்களும் ஒன்றுடனேன்று பொருத்தமற்றதாகச் சாகித்தயம் வியாக்ரணம் என்ற சொற்களை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இரண்டிலும் தமிழ்ச் சொற்களின் நயம் தென்படவில்லை”—தமிழ் முழுக்கம். பக். 103.

தொல்காப்பியர், முக்காலமுணர்ந்த முனிவரேயானுலும், “ஆணையும் அடி சுறுக்கும்” என்ற பழமொழிக்கு ஒப்ப, தவறிய இடங்களும் உள்ளன. ஓர் சூத்திரத் திணை மட்டும் இங்கே எடுத்துக்காட்டுகிறேன் :

“ ஒன்பரன் ஒகரமிசைத் தகரம் ஒற்றும்
முந்தை ஒற்றே ணகாரம் இரட்டும்
பஃதென் கிளவி ஆய்தபகரங் கெட
நிற்றல் வேண்டும் ஊகாரக் கிளவி
ஒற்றிய தகரம் றகரம் ஆகும்.”

—தொல்காப்பியம். குற்றிய. 39

“ஒன்பது என்ற சொல்லின் ஒகரத்திற்கு முன் தகர வொற்றுத் தோன்றும். அதன் பின்னரிடத் துள்ள னகர வொற்று இரண்டு னகர வொற்றுக மாறும். கிலைமொழி வருமொழி இரண்டிலுமுள்ள பத்தென் கிளவியின் பகரமும் ஆய்தமும் கெட அவ்விடத்து ஊகாரம் தோன்றும். வருமொழியிலுதிக் குற்றியலுக ஏத்து முன்னருள்ள தகரவொற்று றகர வொற்றுகும்” என்பது பொருள்.

ஒன்பதுக்கு பண்டைக் காலத்தில் வழங்கிய பெயர் “தொண்டு” என்பதாகும். தொல்காப்பியரே இச் சொல்லினை,

“ மெய்பெறு மரபிற் ரெடை வகை தாமே
ஜயீராயிரத் தாறைஞ் னூற்றெடு
தொண்டு தலையிட்ட பத்துக் குறை எழுநூற்
கெடுப்பாக தென்ப உணர்ந்திசி ஞேரே.”

—செய். 101.

என்ற தூத்திரத்தில் வழங்கியுள்ளார். அப்படி யிருப்பவும், அவர் “ஒன்பது+பத்து=தொண்ணாறு” எனக் கூறியது தவறு. புணர்ச்சி மொழியென்று பாமரர் போற்றும் தமிழ்மொழிக்கு அது பெரும் கிழுக்காகும். ஒலி நூலுக்கும் தருக்க நூலுக்கும் அமையாத செயற்கைப் புணர்ச்சி ஆகிவிடுகின்றது. தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி நன்னாலாரும் தவறிவிட்டார். டாக்டர் கால்டுவெல் இந்த வகைப் புணர்ச்சியைக் கண்டு, “தமிழர் எச்சொல்லினினிருந்தும் எச்சொல்லையும் திரித்துக் காட்டுவர்” எனக் கூறினார். எனவே, இப்படிக்கொத்த தவறுகளைக் கருத்திற்கொண்டு, புதிய இலக்கணம் அமைத்தல் வேண்டும்.

“புள்ளிவிட் டவ்வொடு முன்னுருவாகியும்
ஏனை உயிரோ டுருவு திரிந்தும்
உயிரள வாயதன் வடி வொழித் திருவயிற்
பெயரொடும் ஒற்று முன்னுய்வரும் உயிரிமெய்”

—நன்னால், எழுத். 19.

தமிழில் உயிர்மெய்யெழுத்துக்கள் எப்படி ஒலிக்கும் என்பதை மேலே காட்டியுள்ள தூத்திரத்தில் பவணங்கி முனிவர் எடுத்தோதுகிறார். மெய் முன்னும் உயிர் பின்னுமாக ஒலிக்கும் எனக் காட்டுகின்றார். இது ஒனி வடிவிற்குப் பொருந்துவதாயினும், இன்று அமைந்துள்ள வரிவடிவிலே “கி” என எழுதும்போது “க” என முதலில் மெய்யினை எழுதிவிட்டு, “கி” எனும் உயிருக்கான குறியினை அதன் பின் எழுதுகின்றோம். ஆயின், “கெ, கை” என்பனவற்றை எழுதும்போது உயிரினுக்குரிய குறியினை முதலில் எழுதிக்கொண்டு அதன் பின் மெய்யினை எழுதுகின்றோம். “கொ” என எழுதும்போது உயிரின் குறியினை முன்னுக்கும் பின் ஸுக்கும் பிரித்து எழுதுகின்றோம். இடைக்காலத்திற்குந்ததாகக் கருதப்படும் இக் குறைபாட்டினையும் கீக்கிப் புதிய இலக்கணம் அமைக்க வேண்டியது அவசியம் என்பது எனது கருத்தாகும்.

கிப்படியாக, தமிழரினுரும் மொழிநூலறிஞரும் டடனிருந்து செய்து முடிக்க வேண்டிய பணிகள் பல உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் இக்கட்டுரையில் விரிவாக எடுத்தோதுதல் சாலாது. குறிப்பாக யான்கண்ட சிலவற்றை இங்கு எடுத்துக் கூறி எனது கட்டுரையினை முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

சிலர் தமது பெயர்களையே தமிழ் மரபி குக்கு அமைய எழுத முடியாமல் - தமது

அறிவுக்குப் பட்டபடி - எழுதி வருகிறார்கள். சிலர் தமதுபெயர்களுக்குமுன் ஆங்கில எழுத்துக்களைப் போட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள்; ஆங்கில எழுத்துக்களைத் தமிழ் எழுத்துக்களிலும் எழுதிக்கொள்ளுகிறார்கள். அல்லாமலும் நமது நாட்டில் தமிழ் பேசம் கத்தோலிக்கரும் முசீனிம் மக்களும் இனித்த நாறும் தமிழினமே படிப்போம் எனக் கூறியும் எழுதியும் வருகின்றார்கள்: இலக்கியங்களும் படைத்துள்ளார்கள். அவர்கள் பெயர்களை எடுத்து எழுதும்போதும், (அப்போஸ்தலர், கிறிஸ்து, ஸ்பீரித்து, சாந்து, தஸ்தே விச, கதிஜா நாயகி, முனுஜாத்து, கிஸ்ஸா, தெள்ஹி துப்பதம், ஷிபா மாலை ஆகியவற்றை) எழுதும்போதும் பல சொற்கள் தமிழ் மரபுக்கு அமையாதனவாய் வந்து சேருகின்றன. அங்குனம் வந்து சேருகின்ற சொற்களுக்கும் அவர்களது மனம் புண்படா வகையில் இலக்கணம் வகுக்க வேண்டும் என்பது கூறுமலே அமையும்.

இங்குனமாக நானுக்கு நான் நமது மொழியில் வந்தெய்துகின்ற வழக்குகளுக்கும் பிற மொழியின் ஆராய்ச்சி முடிபுகளுக்கும் ஒத்த வகையில் தமிழ்றிஞர் களும் மொழி நூலறிஞர்களும் உடனிருந்து ஒரு புதிய இலக்கணத்தை அமைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது எனது முடிபு. அதனை மீண்டும் எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றேன்.

‘செய்யும்’ எனும் கிளவி வரலாறு

‘ஆகும்’ ‘ஆம்’ ஆகும்

அண்மையில் 13-4-64 ல் வெளிவந்த “வீரகேசரி” இதழில் “ஓம், ஆம் என்ற பதங்களின் உபயோகம்” பற்றியதொரு கட்டுரை வெளிவந்திருப்பதைக் கண்டேன்.

கட்டுரையாளர் “துரியன் காலையில் உதிக்கும் கோழி கூவும்” என்கிறல்லாம் உதாரணங்கள் காட்டி, கிராமப்புறத்து உபாத்திமார் மாணவர்களுக்கு எடுத்து விளக்கும் எனிய முறையினை அடியொற்றி எழுதத் தொடங்கியது நல்லதொரு முயற்சியாகும்.

அந்த அரியமுயற்சிக்கு தெ. பொ. மீ. மணிமலரில் டாக்டர் மு. வரதராசனுர், “ஆம்” என்னும் தலையங்கத்துடன் எழுதிய பழங்கட்டுரை யொன்று பெரிதும்

பயன்பட்டிருக்கிறது. எனினும், அக் கட்டுரையில் “போகும்-போம்; வேதும்-வேம்; வாவும்-வாம்” என் னும் உதாரணங்களுடன், டாக்டர் வரதராசநார் காட்டியுள்ள பிற உதாரணங்களையும், விளக்கங்களையும், முடிபுகளையும் அப்படியே எடுத்துக் காட்டியிருந்தால் கட்டுரை மேலும் விளக்கம் மிகுந்ததாயிருக்கும்.

அவற்றுடன் “ஆம்” என்னும் சொல் ‘மேலும் மேலும் வேறு வேறு பொருள்களைத் தருகின்ற’ வகையினை எடுத்து விரைப்படுத்திக் காட்டிய கட்டுரையாசிரியர் அச்சொல்லானது “நம்பிக்கையில்லாக் குறிப்பினையும் மறுப்புக் குறிப்பினையும் காட்டுகின்ற பெற்றியினை எடுத்துக்காட்டி விளக்காமல் அமைக்குவிட்டார். எடுத்துக்காட்டாக, “அவர் வித்துவானும்” என்று கூறும்போது “அவர் வித்துவான் தானே” என்ற நம்பிக்கையில்லாக் குறிப்பு உணர்த்தப்படுவது மட்டுமன்றி, “அவர் வித்துவான் அல்லர்” என்றமறுத்தற் குறிப்பும் வெகு அழகாக உணர்த்தப்படுகின்றமையைக் காணலாம்.

கட்டுரையாசிரியர், தமது கட்டுரையில் “ஆகும் என்னும் செய்யுமென்முற்று ஆம் என்று திரிய மாட்டாது” எனக் கூறிப் பலவிடங்களில் வழுவிய மிருப்பதனால், பாராயணர்கள் உண்மையை உணருமாறு “செய்யும் என்னும் கிளவி” பற்றி நடுநின்று ஆராய்க்கு நுட்பங்களை விளக்கி எழுதுதல் இன்றியமையாதது எனக் கருதினேன்.

தனித்த தமிழ்க் கருத்துக்களையே முற்றிலும் தழுவிய முழு நிறைவான தமிழ் இலக்கண மொ, இலக்கண உரையோ அறிவியல் முறையில் இதுவரை கழுவில்லை எனலாம். எனவே, உண்மையான தமிழிலக்க

கணத்தை தெளிவாக உணர்க்கு கொள்வதற்கு மொழி நூலைத் துணையாகக் கொண்ட தமிழ் முறையான கடுநிலையாராய்ச்சியும், பன்மொழி யொப்பியலாராய்ச்சியும் இன்றியமையாதன ஆகும்.

ஆராய்ச்சி நோக்கின்றி தொல்காப்பியத் தினையோ நன்னூலையோ மட்டும் துணையாகக் கொள்வோர்-பழைய உரையாசிரியர்களின் உரைகளை விளக்கி மின்றிப் படித்துப் பாடம் ஒப்பிப்போர்-தமிழ் மொழியின் உண்மை இயல்பினையும் விழுப்பு நுட்பங்களையும் தெள்ளித்தின் உணர்க்கு கொள்ளுதல் சாலாது.

ஒரு சொல்லினைச் செவ்வையாக ஆராய்க்கறிந்து துணிவதற்குத் தருக்கம் இலக்கணம் முதனியவற்றை மட்டும் துணையாகக் கொள்ளுதல் போதாது. அம் மொழியிலே பழகிப்பயின்று தேர்ந்த செவியினைக் கேட்டுப் பார்த்தல் வேண்டும். மக்களின் பேச்சுவழக்கி கிருந்தும் அத்தகைய உண்மைகளைக் கண்டு கவனித்து ஆராய்க்கு நுட்பங்களைக் கண்டு கவனித்து அம்மொழிக்கு உயிர் அளிக்கும் உலக வழக்கிற்குச் சிறந்த வர்கள்-நமது மொழிக்கு காடோறும் உயிர்ப் பண்பு வழங்குபவர்கள் — நாட்டுப் புறங்களில் வாழும் நன் மக்களாவர் என்பதை நாம் மறந்து விடுதலாகாது.

“பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மை அவ்வயின் மூன்றும் கிகழும் காலத்துச் செய்யும் என்னும் கிளவியொடு கொள்ளா”

எனத் (தொல்.சொல். 227) தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். கிகழுகாலத்தில் மட்டும் வரக்கூடியதான் ‘செய்யும்’ என்னும் முற்றுச்சொல்லானது, பலர்பால், முன்னிலை

தன்மை என்ற முன்றிலும் வரமாட்டாது என்பது கருத்து. கன்னூல் ஆசிரியரான பவணந்தியாரும் தொல்காப்பியரைப் பின்பற்றி,

“பல்லோர் படர்க்கை முன்னிலை தன்மையில்
செல்லா தாகும் செய்யுமென் முற்றே”

எனக் (நன். 348) கூறுகிறார். ஆயின் அவர் அதை நிகழ்காலத்துக்கு மட்டும் உரியதாகக் கூறுமல்,

“செய்யும் நிகழ்பு எதிர்வும்”

என (நன். 145) நிகழ்காலம் எதிர்காலம் ஆகிய இரண்டினுக்கும் உரியதாகக் கூறுகிறார்.

வீரசௌழிய ஆசிரியரான புத்தமித்திரர்,
“.....கும் உம்மோடும் மஃகான்
பேதமலியும் எதிரின்கண் ஞாகும்.....”

என (வீர. பொது 7.) கும் உம் என்பனவும் மகரவொறும் எதிர்காலத்தில் வரும் எனக் கூறுகிறார்.

உன்மையில், ‘நிகழுங்காலத்துச் செய்யும் என்னும் கிளவி’ எனத் தொல்காப்பியருள் கூறியுள்ளாரெனினும், அங்கிகழலத்துடன் எதிர் காலமும் உணர்த்தும் எனக் கொள்வதே பொருத்தமாகும். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் எல்லோருமே அது நிகழ்காலம் உணர்த்தும் எனக் கூறியுள்ளனரெனினும், தெய்வச் சிலையார் மட்டும் உன்மையை ஓரளவு நுனித் துணர்க்கு, ‘அண்டு நிகழ்காலம் குறித்தது என்னை, எதிர்காலம் குறித்து வராதோ எனின் எதிர்காலத்துக்கண் வருவது காலமயக்கமாகக் கொள்க’ எனக் (தொல், சொல். 220-உரை) கூறியுள்ளார்.

கி. பி. பத்தாம் நூற்றுண்டுவரை செஞ்சமிழ் மன்னரும், கற்றமிழ் புலவரும் வாழ்ந்த மஜையாள நாட்டில், ‘செய்யும்’ எனும் முற்று, என்றும் எதிர்காலமே உணர்த்தவர் வழங்கப் பெறுவது இக் கொள்கைக்கு வனிவுதரும் இன்னெனு சான்று எனலாம்.

இனி, ‘செய்யும்’ என்னும் வினைமுற்று-தொல்காப்பியரும் கன்னூலாரும் கூறுகின்றபடி—படர்க்கை ஆண்பால், பெண்பால், ஒன்றன் பால், பலவின் பால் ஆகிய நான்கு பால்களையும் உணர்த்துவதாதல் வேண்டும். ஆயின் இங்குக் குறிப்பிட்ட கட்டுரை ஆசிரியரோ, ‘குதிரை ஓடும்; மரங்கள் வளரும்’ என ஒன்றன் பால் பலவின் பால் இவற்றை அடுத்தே வருகின்றது எனக் காட்டினிட்டு, “ஆனால், இன்று ஆண்பால் பெண்பாலில் வருவதாகயில்லை” என முடிவுகட்டி யிருப்பது நானி இரங்குதற்குரியது.

“அது இங்கே வரும்; அவை இங்கே வரும்;
அண்ணன் இங்கே வரும்; அக்காள் இங்கே வரும்;

என்பன போன்ற வழக்குகளைப் பேச்சு மொழியில் இன்றும் கான்கின்னேரும். தொல்காப்பிய வழக்குகள் இலங்கைபிலேவேயே சிறப்பாகவும், பிற இடங்களிலே பொறுவாகவும் அமைந்துள்ள நிலை இதை முழுவதாக அரண் செய்தல் கூடும். “அண்ணன் இங்கே வரும்; அக்காள் இங்கே வரும்” என வரும் வழக்குகள் பண்டுதொட்டுத் தூய தழிழ் வழங்கும் இலங்கையின் வடபாகத்திலே-சிறப்பாக யாழிப்பாணப் பகுதி யிலே இன்றும் வழங்கி வருவதைக் காணலாம். இவ்வழக்குகளில் மரியாதையுடன் அனுபும் கலந்து மிளிர்கின்றமை ஒரு தனி அழகாகும். தொல்காப்பியர் யாழிப்பாணத்தையடுத்த பகுதியிலே தான் வாழ்ந்தார் என்னும்

எனது கொள்கையினை (தமிழன் எங்கே) என்னும் எனது நூல் கோக்குக.) இவ்வழக்கு அரண் செய்வதா கும்.

“சேர்ப்பன் வரும்” (அகானானாறு 50), “ஜயை சொல்லும்” (சிலப்பதிகாரம் 11-151), “நம்பி...வரும்” (சிந்தாமணி 1909) என்றெல்லாம் தீலக்கியத்திற் பயின்று-வழக்கில் இருக்கும் வருவதொன்றினை ‘இல்லை’ என்று திட்டவட்டமாகக் கூறுதல் பழையன திரட்டிப் பாடம் ஒப்பிக்கும் பான்மையைக் காட்டுவதா கும். ‘குருடும் செவிடும் கூத்துப் பார்த்தது போலவே’ முடியும் என்க.

இனி “செய்யுமென்முற்றும் ‘ஆம்’ என மாருது” என்னும் கூற்றினை ஆராயலாம்:

“செய்யும் என்னும் பெய்ரெஞ்சு கிளவிக்கு
மெய்யாடும் கெடுமே ஈற்றுமிசை உகரம்
அவ்விடன் அறிதல் என்மனுர் புலவர்”

எனத் (தொல். சொல். 238) தொல்காப்பியர் ‘செய்யும்’ என்னும் பெய்ரெஞ்சுக்கே விதி கூறியுள்ளார். எனினும், இளம்பூரணர் தம் கூர்த்த மதித்திறத்தால், ‘அம்பலூரு மவேனைடு மொழிமே’ என்புழி, மொழியும் என்பது மொழிம் என்றுயிற்று. மெய்யொழிக்கு கெடுதலும் உடைத்து, அது ‘சாரஞ்ச என் தோழியும் கலுழிமே’ என்புழிக் கலுழும் என்பது கலுழிம் என்று யிற்று” என விளக்கம் எழுதினார். இதனால், ‘செய்யும்’ என்னும் கிளவியிற்கு வரினும் எக்கமாம் வரினும் தீரியும் என்பது தெளிவாகும். மேலும், செய்யுமென்னும் வாய்ப் பாட்டுக்குச் சிறப்பு விதி கூறிய பவணந்தியார்,

“செய்யுமெனக்கவீற் ருயிர் மெய் சேறலும்
செய்யுன் ஞம்முங் தாகலும் முற்றேல்
உயிரு முயிர்மெய்யு மேகலு முளவே”

என (நன். 341) விதி செய்துள்ளமையும் காணலாம்: “சாரஞ்ச வென் ரேழியுங் கலுழிமே”, “அம்பலூருமவ ணைடு மொழிமே” என்பன எடுத்துக்காட்டுகளாம். இவற்றுல், “ஆகும்” என்னும் “செய்யுமென்முற்று” “ஆம்” எனத் திரியும் என்பது தெளிவாகும்.

“ஆகும்” என்னும் கிளவியி, “ஆம்” எனத் செய்யு மென்முற்று திரிவதினைக் கண்டறிவதற்கு நன்னூலின் வரும் பன்னாற்றுக்கணக்கான தூத்திரங்கள் உள்ளன. தீவைகளைக் காண வனியற்றவர்கள் ஆராய்ச்சி செய் வோம் என எழுவது வான் கொழியாட்டமாக முடியும்.

தனித்தியங்குகின்ற ஆற்றல் இல்லாமல், பெயரை யும் விளையையும் சார்க்கு வருகின்ற இயல்பினை யுடைய இடைச் சொற்கள் போலத் தாமாக எழுதும் வன்மை கைவரப்பெறுமல்ல பழங்கு கிடையன்களைக் கல்லிக் கல்லி-பிறர் எழுதுவனவற்றையே திருப்பி எழுதுவதனால் எமது நறுக்கு தமிழ் மொழிக்கு எவ்வித ஆக்கமும் ஏற்படாது.

பொருந்தாப் போக்கு

உலகம் அளந்து தமிழ் இஞ்சி

உலகத்தில் முன் தோன்றி முத்த மொழி தமிழ்-அதன் தொன்மையையும் முன்மையையும் அறியாதோரும், அறிந்தும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூசுவோரும், அறியாமற் பிறர் அடிச்சவட்டிற் சென்று ஆராய்ச்சி புரிய முயல்வோரும் உணர்ந்துகொள்ள வேண்டுவது இது. காலத்தால் முற்பட்ட தமிழ் மொழியினை, பிற பட்டுத் தோன்றிய கலவை மொழியாகிய சமக்கிருதத் தின் வழிவந்ததாகக்கொள்ளும் தவருன ஆராய்ச்சிப் போக்கு உலகத் தமிழராய்ச்சியினையே திசை மாற்றி விட்டது. சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினர் வெளியிட்ட Tamil Lexicon என்னும் தமிழ்ப் பேரகராதியே, தன் வாலீனை விழுங்கத் தொடங்கிய பாம்புபோல, பல்லாயிரக் கணக்கான அருஞு சொற்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளாது விடுத்தும், தமிழ்மொழியின் அடிப்படைச் சொற்களையே வட்சொற்களனக் காட்டிப் பொருந்தப் புருது முறையிற் சொற்பிறப்புக் காட்டியுமிருப்பதால், அதனை அடியொற்றி எழுதின்ற மேலை நாட்டவர் ஆராய்ச்சிகளும் கோணிவருகின்றன.

தென்னிந்தியப் பல்கலைக் கழகத்திலும் மலாயாப் பல்கலைக் கழகத்திலும் மட்டுமன்றி, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திலும்-வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களின் வலிவற்ற கொள்கைகளையும் கண்ணினை மூடிக் கொண்டு ஏற்றுப் போற்றும்-பொருந்தாப் போக்கு இன்று புகுந்துள்ளமை கண்டு ஆற்றுது இக் கட்டுரையினை எழுதுகின்றேன். ஆங்கிலக்கல்வியும் அறிவியல் வழிப்பட்ட ஆராய்ச்சியும் தென்னிட்டிற் புகுந்து நூற்றைம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும், தமிழ் மொழியின் தனித்தனமை பற்றிக் கால்டுவெலர் முதலான மேலைநாட்டறிஞர்கள் சுட்டிப்பாக எடுத்துக் கூறி நூற்றுகளுக்கு மேலாகியும், தமிழ்ப் பேராசிரியர்களும், விரிவுரையாளர்களும், தமிழரிஞர்களும் சிற் சிலர் இன்னும் ஜயறவு மன்றலத்திலிருந்து பழைய பல்லவி பாடி வருகின்றார்கள். அவர்களிடத்திற் கல்வி பயில்வோரும் பிறநும் உண்மையை உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில், தமிழ்ச் சொற்களை ஒவ்வொன்றுக் கொடுத்து, வேரும் ஆக்கமும் காட்டி எழுத வேண்டியதொரு கிளை இப்போது பிறந்திருக்கின்றது.

பழங் தமிழர் வாணிகம்

பழங் தமிழர் வாணிகம் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட வரலாற்றுச் சிறப்பினையுடையது. சிறித்து பிறப்ப தற்கு மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலம் தொடங்கி, கி.பி. பதினுட்காம் நூற்றுண்டுவரை தொடர்ச்சிபெற்று நடைபெற்று வந்திருக்கிறது. அந்த வாணிகம் பற்றி யாம் காண விழையும் கற்சாசனங்களும் செப்புப் பட்டயங்களுக்கான மிகுதியாகக்

கிடையாவிட்டாலும், பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் சுட்டிப்பாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. அவைகள் தாம் கூருவிட்டாலும், தமிழர் சென்று வாணிகம் நடாத்திய நிலப்பகுதிகளில் வழங்கும் மொழிகளிலே ஏறிக் குடியுரிமை பெற்று வாழும் தனித் தமிழ்ச் சொற்கள் கூறுகின்றன. தமிழ்க் கோலம் மாறி வேற்று உடையுடன் காணப்படும் அச் சொற்களையாம் கண்டதும், அடையாளம் கண்டு கொள்கிறோம். அவை, தாம் வந்த வரலாற்றைக் கூறுகின்றன. பெற்ற தாய்கானுமற் போன தனது குழந்தையை அடையாளங்கண்டுகொள்வதுபோல - மொழியில் வழங்கிய சொல்லினையாம் எளிதாகக் கண்டுகொள்ளுகின்றோம். எனவே, சாசனங்களைப்போல வரலாற்றினை அறிந்து கொள்ளும் வகையில் சொற்களும் பயன்படுகின்றன. இஞ்சி, ஏலம், மிளகு, தேக்கு முதலான எத்தனையோபொருள்கள் வாணிகத்தின்போது மேல் நாடுகளுக்குச் சென்றன. அவை, மேலை நாட்டில் எத்தனையோபல மொழிகளில் ஏறி வழங்கி வருகின்றன. அவையே ஆராய்ச்சியாளருக்கு வழிகாட்டி நெறிப் படுத்தப்போதுமானவை.

இஞ்சி

இஞ்சியின் தாயகம் தென்னாட்டி விருந்து சீனம், யப்பான், கிழக்கிந்தியத் தீவுகளுக்கும் இது பரந்து பயிர் செய்யப்பட்டு வருகின்றது. பண்டைக் காலம் தொடங்கியே நறுமணப் பொருளாகவும் மருந்தாகவும் இது பயன்படுத்தப்பட்டு வந்திருக்கிறது. தென்னாட்டில் மட்டுமன்றிப் பிற கீழ்த்திசை நாடுகளிலும் மக்கள் இதனை மருந்தாகப் பயன்படுத்தி

வந்தமையை அந்நாடுகளிலெழுந்த நூல்கள் எடுத்தோதுகின்றன.

கி. மு. 538 வரையில் கிரேக்கர்கள் பாபிலோனியநகரினை வெற்றிகொண்டு, பார்சீக வளைகுடா வழியாக நடந்து வந்த தமிழர் பாபிலோனியர் - வாணிகத்தைத் தடை செய்து, செங்கடல் வழியாக வாணிகம் நடைபெறுவதற்கான வழிவகைகளைச் செய்தமைத்தார்கள். கிரேக்க வீரருளை அலெக்சாந்தர் எதிப்து நாட்டினை வெற்றிகொண்டு, தனது வெற்றியின் நினைவுச் சின்னமாக அலெக்சாந்திரியா என்னும் நகரினை அமைத்துக் கொண்டபின், அந்நகரே வாணிக நிலையமாய் மாற்றிடது. இஞ்சி, மிளகு, ஏலம் முதலானவை மருந்தாகவும் நறுமணப் பொருள்களாகவும் பெயர் பெற்று விளங்கியதால், அவற்றின் விற்பனவும் தேவையும் தமிழர் வாணிகத்துக்கு ஒரு தனிச் செல்வாக்கினை உண்டாக்கின. அகில், சந்தனம், தேன், வெல்லம், அரிசி, சோளம், வெற்றிலை, பாக்கு, தேங்காசியன் என்ற முதலான பொருள்கள் மட்டுமன்று, மாணிக்கம், மரகதம், நீலம், வைகுரியம் முதலான பொருள்கள், பஞ்ச, சேலை வகைகள் ஆகியனவும் கிரேக்கர்கள் விரும்பி வாங்கியவையாம். அவர்கள் அப்பொருள்களை வாங்கும்போது அவற்றின் தமிழ்ப் பெயர்களையும் - கடனுக வாங்கி - வழங்கத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் அப்படியாக வழங்கத் தொடங்கிய சொற்களுள்ளே “இஞ்சி” என்ற சொல்லும் ஒன்றாகும். அது அக்காலத்திலே “இஞ்சி வேர்” என வழங்கப்பட்டு வங்திருக்கிறது. அக்காலத்தில் வழங்கிய இஞ்சிவேர் இத்தனை நூற்றுண்டுகளாகியும் - பற்பல மேலைநாட்டு மொழிகளில் சிறிது திரிபு பெற்றனவாய் வழங்கி வருகின்றன.

மேலூ நாட்டில் இஞ்சி

1.	தமிழ்	மொழி	—	inchi	ver
2.	பேர்சிய	„	—	zanjabil	
3.	சுவாகிலி	„	—	tangawizi	
4.	அரபு	„	—	zanjabil	
5.	எபிரேய	„	—	zenghebil	
6.	கபில்	„	—	skjenjebbir	
7.	கிரேக்க	„	—	zingiberis	
8.	யோச்சிய	„	—	janjapili	
9.	துருக்கி	„	—	zencefil	
10.	ஆஸ்பேனியா	„	—	zenxhefill	
11.	இத்தாலிய	„	—	zenzero	
12.	இசுப்பானிய	„	—	jengibre	
13.	போர்த்துக்கேய	„	—	gengivre	
14.	உரோமானிய	„	—	ghimber	
15.	அங்கெரிய	„	—	gyomber	
16.	பிரஞ்சிய	„	—	gingembre	
17.	போலிச	„	—	imbier	
18.	செருமானிய	„	—	ingwer	
19.	இடச்சு	„	—	gember	
20.	ஆங்கில	„	—	ginger	
21.	ஜரிசு	„	—	gingsear	
22.	உருசிய	„	—	inbir	
23.	சுவீடிசு	„	—	ingefera	
24.	பின்னிசு	„	—	inkivaari	

இங்குமாக, பல மொழிகளில் ஏறிப் பரந்து வழங்கப்பட்டு வரும் சொல்லினை மொழியியலார் “Wander word” எனக் குறிப்பார். கி. பி. முதலாம் நூற்றுண்டிலே, “துன்னுங் கருப்பையிலே கூடத் தோன்றுத” மொழியாகிய மலையாள மொழி யிலேயே தோன்றியது “இஞ்சிவேர்” எனக் காட்ட முயல்கின்றார்கள். தமிழிலே தோன்றுதது எனக் கூறி விடுவதில் அவர்களுக்குள்ள மனங்கிறைவு, எப்படிக் கொத்ததெனக் காட்டுவதற்கு இது சிறந்ததொரு எடுத்துக்காட்டாகும். இதை எனக்கு எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகக் காட்டியவர் திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்கள்.

ரண்டளவிலே ஒரு தனித் தமிழ்ச் சொல் - தமிழ் நாட்டவர் ஒட்டிச் சென்ற கப்பல்களிலே ஏறி - தனியாகச் சென்று, இத்தனை மொழிகளிலும் இடம்பெற்று வாழ கின்றது. இப்படியாகத் தெள்ளத் தெளியக் கிடக்கும் ஒரு சொல்லினை - முழுப் பூசனிக்காயைச் சோற்றுள் மறைப்பதுபோல - சிலர், சமக்கிருதச் சொல் எனக் காட்டி உலக வரலாற்றுக்கான அடிப்படை உண்மை யிலையே தலைக்கு செய்ய முயல்கின்றார்கள். கி. பி. முதலாம் நூற்றுண்டிலே, “துன்னுங் கருப்பையிலே கூடத் தோன்றுத” மொழியாகிய மலையாள மொழி யிலேயே தோன்றியது “இஞ்சிவேர்” எனக் காட்ட முயல்கின்றார்கள். தமிழிலே தோன்றுதது எனக் கூறி விடுவதில் அவர்களுக்குள்ள மனங்கிறைவு, எப்படிக் கொத்ததெனக் காட்டுவதற்கு இது சிறந்ததொரு எடுத்துக்காட்டாகும். இதை எனக்கு எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகக் காட்டியவர் திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் அவர்கள்.

சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேர்கராதி

இஞ்சி :

inei, Noun. Compare srngavera. Malayalam; inji. Latin: gingiber. 1. Ginger-plant, medium shrub; Zingiber Officinalis, one of the important drugs used in almost all Tamil medicine;

படுவகை. “இஞ்சீவீ விராய பைந்தார் பூட்டி” (பதிற்றுப். 42, 10.) என எடுத்துக் கூறுகிறது. தென் னிந்தியாவிலிருந்து - சென்னைப் பல்கலைக் கழகத் தாரால் - தொகுத்து வெளியிடப்பட்ட பேர்கராதி கூடு

வதை, தமிழ் வழங்கும் புலங்களில் வாழ்கின்ற மக்கள் மட்டுமன்றி, உலகத்திலுள்ள பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்த்த பேரறிஞர்களும் ஏற்றுப் போற்றுவார்கள் என்பதில் ஜயமில்லை. அங்ஙனம் போற்றும் அறிஞர்கள் யாராவது இதுவரை இதைக் கண்டுகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. மலையாள மொழியே கருக்கொள்ளாத மிகப் பழைய காலத்திலேயே பிற மொழிகளுக்குச் சென்று வழங்கத் தொடங்கிய தனித் தமிழ்ச் சொல்லினை - மலையாளம் எனவோ, சமக்கிருதம் எனவோ காட்ட முயல்வதை - பிறநாட்டுப் பேரறிஞர்கள் யாராவது கண்டால் கைகொட்டிச் சிரியாரா? கட்டாயம் சிரிப்பர். ஆயின் இன்று கூடந்ததென்ன? மேலைநாட்டினர் எல்லாரும் உண்மையைச் சிறிதும் கோக்காமல், “இஞ்சி வேர்” மலையாளச் சொல் எனக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுள் ஒருவர் மட்டும் - தற்செயலாக, அரைகுறையாக இந்த உண்மையைக் கண்டிருக்கிறார். அவரும், அது தமிழ்ச் சொல் எனக்காட்டாமல் திராவிடச் சொல் எனக்கூறுவிரும். அவ்வறிஞரின் பெயர் யூல் என்பதாகும். மேலைநாட்டறிஞர் - சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேரகராதி வெளி வந்த பின் - எழுதிய நூல்களில் எல்லாம் அப் பேரகராதி காட்டிய உண்மைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கருத்தே உண்மைக் கருத்தாக வெளிவந்திருக்கிறது. இப்படிக் கொத்த தவறான முடிவுகளைக் காட்டுகின்ற அகராதிகளால் மட்டுமன்றி, தமிழின் பழைமையை மறைக்க விரும்பும் அறிஞர்களின் கட்டுரை நூல்களாலும், உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி கோணி வருகின்றது. அதனைத் தெளிவுபடுத்தும் வகையில் மேலைநாட்டில் - சென்னைப் பல்கலைக் கழக அகராதியும் பேராசிரியர் வையாபுரிப் பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய

History of Tamil Language & Literature என்னும் இலக்கிய வரலாறும் வெளிவந்த பின் - உருவாக்கப் பட்ட நூல்களிலிருந்து சிற்சில பகுதிகளை நோக்குவது நன்றாகும்.

1. An Etymological Dictionary of the English Language—Rev. Walter, W. Skeat., 1953.

கிற்று என்பார் இயற்றியதும் மேற்காட்டப்பட்டதுமான ஆங்கிலச் சொற்பிறப்பகராதியில், “ச்ருங்கவேர்” எனச் சமக்கிருதத்தினிருப்பதே (ச்ருங்க - கொம்பு: வேர - வடிவம் - மான் கொம்பு போன்றது) ஆங்கிலத்தில் “ஜிஞ்சர்” எனத் திரிந்து வந்தது எனக்காட்டப்பட்டுள்ளது. “இஞ்சிவேர்” என்பது மிகத் தெளிவாயிருப்பவும், “மான் கொம்பு போன்றது”எனக்கூறி, தமிழ் மக்களையும் மேலைநாட்டு அறிஞர்களையும் ஒருங்கே ஏமாற்றியவர்களின் திறமையை உண்மையில் மௌச்சவே வேண்டும்!

2. New Practical Standard Dictionary of the English Language-Funk and Wagnalls, New York, 1956.

மேலே காட்டிய அகராதி, இஞ்சி மருங்தாகப் பயன்படுவது மட்டுமன்றி, சமையலுக்கும் பயன்படுவதெனக்கூறி அதன் குணநலங்களை எடுத்தோது கின்றது. இறுதியில், சொல்லின் வரலாற்றினைக்கூறும்போது, அது சமக்கிருதத்திலுள்ள “ச்ருங்கவேர்” என்னும் சொல்லிலிருந்தே வந்ததென எடுத்தோதுகின்றது.

3. The Oxford English Dictionary — Volume IV—Oxford University Press, 1961.

இவ்வகராதி மட்டும், “ச்ருங்க - கொம்பு; வேர - வடிவம் - ச்ருங்க வேர” எனக் கொள்வதை யூல் என்னும் அறிஞர் “சொற்பிறப்புப் புரட்டுவிளக்கம்” எனக் கருதுவர் என்பதை எடுத்துக்காட்டி, மலையாளத்தில் காணப்படும் “இஞ்சி வேர்” என்பதைக் குறிக்க வழங்கப்பெற்ற ஒரு பொருட் பன்மொழிச் சொற்களுள் ஒன்றுன திராவிடச் சொல் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

4. A short Etymological Dictionary of Modern English — Origins — Eric Partridge. 1963.

இவ்வகராதி, “ச்ருங்க வேர்” என்னும் சமக்கிருதச் சொல்லின் பாளி வடிவமாகிய “சிங்கவேர்”வினிருந்து ஆங்கிலத்துக்கு வந்ததெனக் காட்டி, அது திராவிட மொழி வாயிலாக வந்ததாகலாமோ என்ஜயறவு காட்டுகின்றது.

5. Encyclopaedia Britannica — Volume 10—1964.

மிகப் பழங்காலக் தொடங்கியே இந்தியாவிலும் சீனாவிலும் இஞ்சி பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளதெனக் கூறி, கி.பி. முதலாம் நூற்றுண்டளவில் நடுகிலக் கடற் பகுதிகளிலும், 11-ம் நூற்றுண்டளவில் இங்கிலாங்திலும் வாணிகத்தால் வந்தடைந்தது எனக் கூறி, கிரேக்க மொழியின் “ஜிஞ்ஜிபெர்”யே ஆங்கிலத்தில், “ஜிஞ்சர்” என வந்ததெனக் காட்டி, அது சமக்கிருதத்துச் “சிங்க பேர்” என்னும் சொல்லினிருந்து வந்ததெனக் குறித்துள்ளது.

6. A Dravidian Etymological Dictionary — Burrow and Emeneau — Oxford, 1961.

பரோ - எமேனே இயற்றிய திராவிடச் சொற் பிறப்பு அகராதியில், “இஞ்சி” என்னும் சொல்லினை 363-ம் தொகுதியாக அமைத்து - “தமிழ்” எனக் காட்டி பிற திராவிட மொழிகளாகிய மலையாளம், கோடா, கோடகு மொழிகளில் முறையே “இஞ்சி, இஞ், இஞ்ஜி என உள்ளனவெனவும் எடுத்தோதப்பட்டுள்ளது. ஒப் பிட்டு நோக்குவதற்கென, பாளி “சிஞ்ஜி” - சமக்கிருத “ச்ருங்க வேர்” ஆகிய உருவங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்கேகூட, தெள்ளத் தெளிவாக, 364-ம் தொகுதி யாக அமைத்த “இஞ்சு (இஞ்சி)” என வரும் தமிழ் விளையாட்டியின் கீழ் - இஞ்சிச் சொல்லின் பொருள் தெளிவு காட்டப்படவும், அதைப் பொருட்படுத்தாமல், சொல்லடி காட்டி விளக்காமல், அமைவதன் காரணம் யாது? மேலெழுந்தவாரியாக - சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசாரியிலுள்ள சொற்களை - அப்படியே தொகுத்து - அவ்வகராதி காட்டும் தவறான சொற் பிறப்புத் திரிப்புகளையே அடியொற்றி - தொகுக்கப்பட்டமையேயாம்.

பேரிஞ்சுர் தேவநேயப் பாவாணர் தரும் விளக்கம்

இன்றைய மொழி ஆராய்ச்சித் துறையில் ஓர் உறுதியான வழியினை வகுத்து, ஒரு தனி கொறியினை அமைத்து வரும் பேராசிரியர் தேவநேயப் பாவாணர் மட்டும், இந்த அரிய உண்மையை உணர்ந்து, “பன்னடைத் தமிழ் காகரிகமும் பண்பாடும்” எனத் தாம் அண்மையில் எழுதி வெளியிட்டுள்ள அரிய நூலிற் பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள்.

“இஞ்சி வேர் என்பது தெளிவாயிருக்கவும், வட மொழியாளர் “ச்ருங்க - கொம்பு; வேர - வடிவம் - மான் கொம்பு போன்றது” என்று தமிழரை ஏமாற்றி யதுமன்றி, மேலையரையும் மயக்கியிருப்பது வியக்கத் தக்கதே. இஞ்சுதல் - நிரை உள்ளிழுத்தல்.”

[பக. 127]

மொழி மரபு விளக்கம்

ஒலி மரபு

மொழிக்கு மொழி ஒளிகளில் வேறுபாடுகள் அமைந்துள்ளன. தனிப்பட்ட மொழி ஒவ்வொன்றிலும் தனித்தனியான வகையைச் சார்ந்த மெய்யொலி களும் உயிரொலிகளும் அமைந்திருப்பக் காண்கின்றோம். அவை ஒன்றினையொன்று தொடர்ந்து இயல்வதிலும் ஒவ்வொரு மொழிக்கும் தனித்தனியான இயல்பு அமைந்திருக்கக் காணலாம். அவ்வொலிகளின் அமைப்பே அவ்வும் மொழிகளின் ஒலி இசைத் தனித்தனிமைப் போக்குக்கு அடிப்படைக் காரணமாக விளக்குகின்றன. ஒவ்வொரு மொழிக்கும் தனித்தனித் தன்மை வாய்க்க மரபு ஒன்றினை அவை நிறுவி விடுன்றன. எனவே ஒவ்வொரு மொழிக்கும் தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு அடிப்படை ஒனி மரபு உண்டாகி விடுகின்றது. அங்ஙனம் அமையும் ஒனி மரபு மிகுதி யும் மாறுபடுவதில்லை. பிறமொழிச் சொற்கள் ஒரு மொழியில் வந்து புகுகின்றபோது சில மாறுதல்கள் ஏற்படுவதுண்டு. அக்காரணத்தினாலேதான் பிறமொழி ஒளிகள் ஒரு மொழியிற் புகுவதற்கு மொழிமரபு இடமளிப்பதில்லை. புகுகின்ற ஒளிகள், அம்மொழியின்

ஒனியமைப்புக்கு ஏற்றவகையில்—மெய்களுக்கிடையே உயிரினப் பகுத்தியோ, மெய்களுன் ஒன்றை வேசென்றாகத் திரிபுபடுத்தியோ—மாற்றி ஒனிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

சில மொழிகளில், சொற்களின் முதலில் எவ்வெவ்வொனிகள் வரலாம் எனவும், இடையில் எவ்வெவ்வொனிகள் வரலாம் எனவும், இறுதியில் எவ்வெவ்வொனிகள் வரலாம் எனவும் திட்டமான வரையறைகள் உள்ளன. சில மொழிகளில் எவ்வெவ்வொனிகள் கூடி வருதலாகாது என்ற வரையறைகூட உள்ளது. சிற் சில மொழிகளில் அப்படிக்கொத்த வரையறைகள் இல்லை. இங்ஙனமாக, குறித்த குறித்த ஒனிகளை ஏற்றுப் போற்றுவதிலும் தள்ளிக் கழித்துவிடுவதிலும் மொழிகளுக்கிடையில் வேறுபாடுகள் மிகுதி யாகக் காணப்படுகின்றன. அவ்வேறுபாடுகளையாம் நுனித்துணர்ந்துகொண்டால், மொழிகளின் உண்மையியல்புகளை உணர்ந்துகொண்டவர் ஆவோம்.

தாய்மொழியின் சிறப்பியல்பு

தமிழ் மொழியோ உலகத்துப் பழம்பெரும் மொழி களுளைல்லாம் முந்தித் தோன்றிய இயன் மொழி யாகும். ஆகவே, பிற மொழிகளில் உள்ளவாறு போல எழுத்துக்கள் எல்லாம் சொற்களின் முதலிலும், இடையிலும், இறுதியிலும் வரையறை இல்லாமல் வருவதில்லை. உலகத்திலுள்ள மொழிகளிலெல்லாம் உயிர்களும் மெய்களும் கலங்கே ஒனிக்கப்படுகின்ற வெளினும், அவற்றுக்கெல்லாம் முதன் முதலாகக் கூட்டு வடிவம் அமைத்துக்கொண்டவர் தமிழரே எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். தமிழ் மொழியினப் பின்பற்றியே சமக்கிருதத்திலும் பிற இந்திய மொழி

களிலும் உயிர்மெய்க் கூட்டு வடிவங்கள் அமைக்கப்பட்டன என்பதே பொருத்தமாகும். மேலொட்டு மொழிகள் பலவற்றிலும் தனி எழுத்துகளாக உயிர்களும் மெய்களும் தனித்தனியாக இயல்வதையே காண்கின்றோம். ஆயின், அவை ஒனிக்கப்படும்போது உயிர்களும் மெய்களும் கலங்கே ஒனிக்கப்படுகின்றன. முதல் நிலை எழுத்துக்கள்

தமிழ் மொழியில் எல்லா எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலில் வரமாட்டா. உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டும் மொழிக்கு முதலில் வரும் எனத் தொல்காப்பியர்,

“பன்னீருயிரும் மொழி முதலாகும்” (து. 59.) என்னும் சூத்திரத்தாற் குறித்துக் காட்டுகின்றார்.

மெய்யெழுத்துக்கள் பதினெட்டும், க், ங், ச், ஞ், ட், ண், த், ர்...என்ற உருவத்தில் ஒருபோதும் மொழிக்கு முதலாக வரமாட்டா. மெய்யெழுத்துக்கள் உயிரெழுத்துக்களின் துணைகொண்டே மொழிக்கு முதலாக வரும். மெய்யெழுத்து வந்தால் அதனை அடுத்து வேறு ஒரு மெய்யெழுத்துத் தொடர்ந்து வராது; உயிரெழுத்தே தொடர்ந்து வரும். க, த, ந, ப, ம என்னும் ஐந்து எழுத்துக்களும் எல்லா உயிரெழுத்துக்களோடும் சேர்க்கு வரும். ச, வ, ஞ, ய என்னும் கான்கு எழுத்துக்களும் சிற்சில உயிர்களோடு மட்டும் வரும். பிற எழுத்துக்கள் முதலில் ஒனித்ததற்கு அரிய ஒனிகளாய் இருப்பதனால் மொழி முதலாக வருவதில்லை.

மொழிக்கு முதலாக வரும் எழுத்துக்களில் ஈகர மூம் ஒன்றெனத் தொல்காப்பியர் கூருதிருப்பவும், பவணந்தி முனிவர் தாம் இயற்றிய நன்னாவில்,

“சுட்டியா எகர வினைவழி அவ்வை
ஒட்டி வைவும் முதலா கும்மே” (எழுத 106)

என நுகரத்தையும் சேர்த்துக் கூறியுள்ளார். “ஆங்கனம், ஈங்கனம்” என வரும் சொற்களின் திரிபே “அங்கனம், இங்கனம்” எனக் கண்டறியும் ஆற்ற லின்றி “ஙனம்” என்பதை ஒரு சொல்லாகப் பவணந் தியார் கொண்டமை தவருகும்.

மொழிக்கு முதலில் வருகின்ற எழுத்துக்களைப் பின்வருமாறு தெளிவாக உணர்க்குதொன்றுதல் பயன் தருவதாகும்.

மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்கள்

அ	ஆ	இ	ஈ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஒ	ஓ	ஓள
க	கா	கி	கீ	கு	கெ	கே	கை	கொ	கோ	கெள
ங	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
ச	சா	சி	சீ	சு	செ	சே	சை	சொ	சோ	செள
ஞ	ஞா	ஞி	ஞீ	ஞு	ஞெ	ஞே	ஞை	ஞா	ஞா	ஞா
த	தா	தி	தீ	து	தா	தெ	தை	தொ	தோ	தெள
ந	நா	நி	நீ	நு	நெ	நை	நெர	நோ	நெள	நெள
ப	பா	பி	பீ	பு	பெ	பே	பை	பொ	போ	பெள
ம	மா	மி	மீ	மு	மெ	மே	மை	மொ	மோ	மெள
ய	யா	யி	யீ	யு	யெ	யே	யை	யொ	யோ	யெள
வ	வா	வி	வீ	வீ	வெ	வே	வை	வொ	வோ	வெள

தமிழ் மரபின்படி மேலே காட்டப்பட்டிருக்கும் எழுத்துக்களே மொழிக்கு முதலில் வருவனவாகும். மொழிக்கு முதலிலே வரா எனக் காட்டப்பட்ட எழுத்துக்களை முதலிலே கொண்டனவாய் வரும் சொற்கள்லாம். எனவே, யாம் பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது தமிழின் ஒன்முறை மரபுக்கேற்பத் திரித்து அமைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டும் மொழிக்கு முதலாய் வரும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

- அ — அணி, அரசன், அழை.
- ஆ — ஆடை, ஆண்மை, ஆய்ச்சி.
- இ — இலை, இருள், இணக்கம்.
- ஈ — ஈகை, ஈடு, ஈழம்.
- ஊ — ஊலகம், ஊண்மை, ஊடை.
- உ — ஊடல், ஊண், ஊக்கம்.
- எ — எடை, எண்ணம், எழுச்சி.
- ஏ — ஏக்கம், ஏடு, ஏமாப்பு.
- ஐ — ஐயர், ஐது, ஐயம்.
- ஒ — ஒன்று, ஒப்பு, ஒளி.
- ஓ — ஓட்டம், ஓசை, ஓரம்.
- ஓள — ஓளவை, ஓளவியம், ஓளடதம்.

அய்தமும் தனி மெய்யெழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலாக வரமாட்டா. மொழிக்கு முதலில் ஒனிப்பதற்கு அரிய ஒவிகளாய் இருப்பதால் இவை மொழி முதலாக வருவதில்லை. மேலைநாட்டு மொழிகள் சில வற்றிலும் சிறப்பாக ஆங்கிலத்திலும் மொழி முதலில் ஒரு மெய்மாத்திரமன்றி இரண்டுமூன்று மெய்களும் தொடர்ந்து விற்பதுண்டு.

மொ. ம—ஈ

Sparrow — இரண்டு மெய்கள் முதலில்.

Straw — மூன்று மெய்கள், முதலில்.

இங்ஙனமாக இயலும் ஆங்கில மொழியிற்கூட, ஒவித்தற்கு அரிய ஒலிகள் வந்தால், அவற்றை ஒனிக் காமால் விட்டுவிடுவது வழக்கமாக உள்ளது.

Knife — K ஒனிக்கப்படுவதில்லை.

Pneumonia — P ஒனிக்கப்படுவதில்லை.

Gnat — G ஒனிக்கப்படுவதில்லை.

மெய்யெழுத் துக்கள் இரண்டு மூன்றாக வரும் போது அவற்றைச் சேர்த்து ஒனிக்க முயலும் வேளையில் முசுசுத் தடை மிகுகின்றது. அதனால், ஒனிப்பு முயற்சி அளிதாகின்றது. எனவே, ஆங்கிலேயர்க்கூட அவற்றை ஒனிக்காமல் விட்டுவிடுகின்றனர்; எழுதும்போது பழைய வழக்கப்படியே எழுதுவர்.

மூன் காட்டப்பட்ட மெய்யெழுத் துக்கள் உயிரோடு சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாய் வரும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு:

ககரம்:

- க — கண், கண்று, கலை.
- கா — கால், காடை, காலை.
- கி — கிளி, கிழுமை, கிழியல்.
- கி — கிரை, கிறு, கிச்சி.
- கு — குஞ்சி, குடம், குமரி.
- கூ — கூதை, கூடு, கூலம்.
- கெ — கெடுதி, கெழுமை, கெம்பு.
- கே — கேளி, கேளாம், கேளிர்.
- கை — கைகோள், கைமாற்று, கைப்பு

கொ — கொக்கி, கொச்சை, கொடை.

கோ — கோடி, கோட்டை, கோமாளி.

கெளா — கெளரவம், கெளவை, கெளளி.

சகரம்:

- ச — சகடம், சகதி, சண்டை.
- சா — சாக்காடு, சாயல், சால்பு.
- சி — சிக்கல், சிங்கம், சிமிழ்.
- சி — சிட்டு, சீர், சீழ்.
- சு — சுடர், சுளை, சுருக்கு.
- து — துடை, துழிச்சி, துறை.
- செ — செண்டு, செம்மை, செல்வம்.
- சே — சேட்டை, சேய், சேர்க்கை.
- சை — சைகை, சைவம், சைனர்.
- சொ — சொக்கன், சொல், சொறி.
- சோ — சோடு, சோர்வு, சோறு.
- செள — செளரியம், செளங்தரியம், செளளம்.

தகரம்:

- த — தகுதி, தங்கை, தலைமை.
- தா — தாடி, தாமரை, தாழ்மை.
- தி — திடர், திமிங்கலம், திரிகை.
- தி — தீங்கு, தீர்வை, தீவு.
- து — துடுக்கு, துணிவு, துயில்.
- தூ — தூக்கு, தூய்மை, தூறு.
- தெ — தெய்வம், தெளிவு, தென்புலம்.
- தே — தேக்கு, தேமா, தேவர்.
- தை — தையல், தைரியம், தைவலம்.
- தொ — தொங்கல், தொடை, தொட்டில்.
- தோ — தோகை, தோப்பு, தோழன்.
- தொள — தெளவல், தெளவை, தெளகித்திரன்.

பகரம்:

- ப — பகடி, பச்சை, பற்று.
 பா — பாகு, பாடி, பாரம்.
 பி — பினை, பிடி, பின்னல்.
 பி — பிடு, பீரங்கி, பீர்க்கு.
 பு — புகழ், புனர்க்கி, புலவர்.
 பூ — பூங்கா, பூச்சி, பூண்டு.
 பெ — பெண், பெயர், பெருக்கம்.
 பே — பேச்சு, பேரின்பம், பேறு.
 பை — பைங்கூழ், பையல், பையுள்.
 பொ — பொதுட்டு, பொங்கல், பொத்தி.
 போ — போக்கிலி, போது, போற்றி.
 பெள — பெளத்தீரன், பெளர்ணயி, பெளவும்.

நகரம்:

- ந — நகர், நடனம், நஞ்சு.
 நா — நாடு, நாண்மலர், நாள்.
 னி — னிகழ்ச்சி, னியதி, னிறை.
 னி — னிர்மை, னிலம், னிறு.
 னு — னுங்கு, னுதல், னுரை.
 னா — னாபுரம், னால், னாறு.
 னெ — னெடில், னெருக்கம், னெல்.
 னே — னேயம், னேர்மை, னேற்று.
 னை — னைதல், னையாண்டி, னைவேத்தியம்,
 னொ — னொடி, னொச்சி, னெய்ம்மை.
 னோ — னோக்கம், னோய், னோன்பு.
 னெள — னெள(மரக்கலம்), னெளவி (மான்)

மகரம்:

- ம — மணம், மணி, மயில்.
 மா — மாடு, மாத்திரை, மாற்றம்.

- மி — மிகுதி, மிதியடி, மிளகு.
 மீ — மீகாமன், மீட்சி, மீனம்.
 மு — முகில், முடி, முதுமை.
 மு — முக்கு, முட்டு, முதுரை.
 மெ — மெய், மெவிவு, மென்மை.
 மே — மேடு, மேய்ச்சல், மேற்கு.
 மை — மைந்தன், மையல், மைத்துனன்.
 மொ — மொக்குள், மொட்டு, மொழி.
 மோ — மோடு, மோப்பம், மோனம்.
 மெள — மெளட்டியம், மெளவி, மெளனம்.

இனி, மெல்லின த்தைச் சேர்ந்த ஈகர ஞகர மெய் களும், இடையின த்தைச் சேர்ந்த யகர வகர மெய் களும் குறிப்பிட்ட சீல உயிர்களோடு சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாய் வரும் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டு:

ஙகரம்:

- அங்குனம் — அ—ஙனம்
 இங்குனம் — இ—ஙனம்
 உங்குனம் — உ—ஙனம்
 எங்குனம் — எ—ஙனம்
 யாங்குனம் — யா—ஙனம்

மொழிக்கு முதலில் வரும் எழுத்துக்களுள் ஈகரத்தை ஒன்றெனத் தொல்காப்பியர் குறித்திலர். நன்னூலாசிரியரான பவணங்கி முனிவர் “ஙனம்” என்பது ஒரு சொல்லெனக் கொண்டு ஈகரமும் வருமென்பர். உண்மையில் பழைய இலக்கியங்களில் ஈங்கனம், யாங்கனம் என்ற வழக்குகள் மட்டும் காணப்படுவதால், “ஙனம்” என்பதை ஒரு சொல்

வெனக் கொள்ளுதலாக்காது என்பதே அறிஞர் முடிபாகும்.

ஞகர மெய், பன்னிரண்டு உயிர்களுள் அ, ஆ, ஒ, ஒன்ற நான்கு உயிர்களுடன் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலில் வரும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு:

ஞகரம்:

- ஞ — ஞண்டு, ஞமலி, ஞமன்.
- ஞா — ஞாங்கர், ஞாயிறு, ஞானம்.
- ஞெ — ஞெகிழி, ஞெண்டு, ஞெளை.
- ஞோ — ஞோள்கல்.

“மிஞிறு” என்னும் சொல் எழுத்து நிலைமாறிய இலக்கணப் போலியாய் “ஞிமிறு” எனவும் நிற்பதுண்டு. “ஞிமிறு” என்னும் சொல் “மிஞிறு” என்பதன் போலியாதலால், அது ஆகியற்கை மொழி ஆகாது.

யகர மெய், பன்னிரண்டு உயிர்களுள் அ, ஆ, ஒ, ஒன், ஒ, ஒள ஆகிய ஆறு உயிர்களுடன் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலில் வரும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு:

யகரம்:

- ய — யமன், யவனர், யவை.
- யா — யாண்டு, யாமம், யாழ்.
- யு — யுகம், யுத்தம், யுவன்.
- யூ — யூகம், யூதம். யூபம்.
- யோ — யோகம், யோசனை, யோனி.
- யெள — யெளவனம், யெளவனிகை.

தொல்காப்பியர் “ஆவோடல்லது யகரம் முதலாது” என எடுத்தோதியிருப்பவும், ய, யு, யூ, யோ,

யெள என்னும் எழுத்துக்களை மொழிக்கு முதலில் வருமென பவனைத் தீ முனிவர் கூறுகிறார்.

வகர மெய், பன்னிரண்டு உயிர்களுள்ளும் அ, ஆ, ஒ, ஒன், ஒ, ஒ, ஜீ, ஒள என்னும் எட்டு உயிர்களுடன் சேர்ந்து மொழிக்கு முதலில் வரும் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு:

வகரம்:

- வ — வசை, வஞ்சி, வண்ணம்.
- வா — வாட்டம், வாய்மை, வாழ்க்கை.
- வி — விடியல், விடுதலை, விம்மல்.
- வீ — வீக்கம், வீடு, வீணை.
- வெ — வெகுளி, வெட்கம், வெம்மை.
- வே — வேட்டை, வேந்தன், வேளாண்மை.
- வை — வைகறை, வைப்பு, வையம்.
- வெள — வெளவால், வெளவுதல்.

பிறமொழிச் சொற்கள்

டப்பி, ரவை, லட்டு, லக்ஷ்மணன், ரத்னம், ரங்காதன் ஆகிய சொற்கள் பிறமொழிகளிலிருந்து வந்த சொற்களாகும். “ற”கரம் தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக வரிய எழுத்தாகவின் பிறமொழிச் சொற்களிலே வருபவை “ர”கரமே எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும். பிறமொழிச் சொற்கள் “ட”கரத்தை முதலிலேயுடையன வாயிருந்தால் அச்சொற்களைத் “த”கரம் முதலாகவோ “இ”கரம் அல்லது “அ”கரம் முன்னதாக இட்டோ எழுதுவதுண்டு. “ர” “ல்” ஆகியவற்றை முதலிலே கொண்ட பிறமொழிச் சொற்களுக்கு “அ, இ, உ” ஆகிய உயிர்களுள் ஒன்றினை முன்னதாக இட்டு எழுதுவதுண்டு. அவற்றுக்கான எடுத்துக்காட்டு.

டமருகம் — தமருகம்
 டம்பம் — தம்பம், இடம்பம்
 லாபம் — இலாபம்
 லிபி — இலிபி
 லோகம் — உலோகம்.

மொழிக்கு முதலாக வராத எழுத்தினை முதலில் கொண்ட பிறமொழிச் சொற்கள் தமிழில் எழுதப்படும் போது, அவற்றின் முதலெழுத்து நீக்கப்படுவதும், மாற்றப் பெறுவதும் உண்டு. சிலவேளைகளில்—அதை மாற்றியும், மாற்றுமலும் — அதன் மூன் ஒர் உயிர்க் குறில் இயைவதாய்ச் சேர்க்கப்படுவதுண்டு. அவற்றுக்கான எடுத்துக்காட்டு :

ரஷ்யா — இரசியா, உருசியா
 ஸ்பெயின் — இசப்பெயின், சப்பெயின்
 ஸ்காந்தம் — காந்தம்
 லண்டன் — இலண்டன்
 சூடியம் — சயம்
 க்ருஷ்ணன் — கிருட்டினன், கிட்டினன்
 வக்ஷ்மணன் — இலக்குவன், இலக்குமணன்
 ராஜ்யம் — இராச்சியம்
 ஹற்றன் — அற்றன்
 ஹனுமான் — அனுமான்
 ஹிருதயம் — இருதயம்

ஆங்கிலத்திலிருந்து வரும் சொற்கள் மொழிக்கு முதலில் வராத ஒளிகளைக் கொண்டனவாயின் பின்வருமாறு எழுதுவது மரபு :

Jesus — இயேசு, ஏசு
 Jerusalam — எருசலை

Hydrogen — ஜதரசன்
 Qxygen — ஓட்சிசன்

மொழிக்கு ஈற்றில் வரும் எழுத்துக்கள்

உயிரெழுத்து பன்னிரண்டும், ஞ், ண், ஂ, ம், ஸ், ஃ, ஃ, ஃ, ஃ, ஃ என்ற மெய்யெழுத்து பதினெண்ண்ரும் குற்றியலுகரமும் மொழிக்கு ஈற்றில் வரும் எழுத்துக்களாகும்.

மொழிக்கு ஈற்றில் உயிர் எனக் கூறும்போது அ முதல் ஒள் ஈருகவுள்ள பன்னிரண்டு உயிரெழுத்துக்களும் அவ்வெற்றுக்குரிய வரி வடிவத்தில் — அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஔ, ஒள் என வரும் உருவத்தில் நிற்கும் எனக் கொள்ளுதலாகாது. உயிரெழுத்துக்களுள் ஆ, ஈ, ஊ, எ, ஐ, ஒ ஆகிய ஆறு கெட்டெழுத்துக்களும் தனி உயிராகவும், மெய்யெழுத்துக்களோடு சேர்க்கு உயிர் மெய்யெழுத்துக்களாகவும் மொழிக்கு ஈற்றில் வரும்.

எ-டி :

1. ஆ — பச
 ஈ — இலையான்
 ஊ — இறைச்சி
 ஏ — அம்பு
 ஐ — அழகு
 ஒ — மதகு ரீரைத் தடுக்கும் பலகை.
2. கா (க+ஆ) — சோலை
 தீ (த+ஈ) — நெங்குப்பு
 பூ (ப+ஊ) — மலர்
 தே (த+ஐ) — கடவுள்
 தை (த+ஜீ) — ஒரு மாதம்
 போ (ப+ஒ) — செல்

ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ ஆகிய உயிரமுத்துக்கள்— ஓர் எழுத்தே ஒரு சொல்லாய் நின்று பொருள் தரும்— ஒரெழுத்தொரு மொழிகளாக வந்தன. ஒரெழுத்தொரு மொழிகளுக்கு முதலும் ஈறும் அவ்வெழுத்துக்களோ யாகும். கா, தி, பி, தே, தை, போ ஆகிய உயிர் மெய் கொட்டெழுத்துக்களைப் பிரித்தால், க்+ஆ, த்+ஈ, ப்+ஊ, த்+ஏ, த்+ஐ, ப்+ஒ எனப் பிரிபடுகின்றன. அங்ஙனம் பிரிக்கப்பட்ட சொற்களின் முதல் எழுத்துக்களாக உள்ளவை முறையே ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஒ என்பனவாகும். அவையே அச்சொற்களுக்கு ஈற்றெழுத்துக்களாக வந்தன.

ஒள என்னும் உயிர் கொட்டெழுத்து க், வ என்ற மெய்யெழுத்துக்களுடன் சேர்க்கு மொழிக்கு ஈற்றில் வரும்; தனி உயிராக மொழிக்கு ஈற்றில் வராது.

எ-டு :

கெள (க்+ஒள) — வாயினாற் பற்று
வெள (வ்+ஒள) — கொள்ளியிடு

ஒ என்னும் உயிர்க்குறில் நகரமெய்யோடு சேர்க்கே மொழிக்கு ஈற்றில் வரும்; பிற மெய்களுடன் சேர்க்கு மொழிக்கு ஈற்றில் வருவதில்லை.

எ-டு :

கொ (ங்+ஒ) — துன்பப்படு

‘எ’ என்னும் உயிர்க்குறில், மெய்களோடு சேர்க்கு மொழிக்கு ஈற்றில் வராது. அனபெட்டயின் அடையாளமாக நிற்கும் நிலை மட்டும் அதற்கு உண்டு.

மெய்யெழுத்துக்களில் ஞ, ண, ந், ம், ன், ய், ர், ல், வ், ழ், ஸ் ஆகிய பதினெட்டு மெய்யெழுத்துக்களும் மொழிக்கு ஈற்றில் வரும். க, ச, ட, த, ப, ற என்னும்

ஆறு மெய்களும் மொழிக்கு ஈறுப் பரமாட்டா. இவை ஆறும் குற்றியலுகரத்தின் துணைகொண்டு மொழியின் ஈற்றில் வரும் என்பர் தொல்காப்பியர்.

எ-டு :

உரிஞ்	— உரிஞ்சுதல்
மண்	— நிலம்
பொருந்	— பொருந்துதல்
கரம்	— கை
பொன்	— உலோக வகை
வேய்	— முங்கில்
வேர்	— மரத்தின் உறுப்பு
வேல்	— ஆயுத வகை
தெவ்	— பகை
காழ்	— வைரம்
வாள்	— ஆயுத வகை

மெல்லினத்துள் “ங்”கரம், ஈற்றில் ஒலித்தல் அருமையாதலால், மொழியின் ஈற்றில் வருவதில்லை.

குற்றியலுகரமும் மொழியின் ஈற்றில் வருவதுண்டு :

எ-டு :

நாடு

கெல், கல், கள் முதலான சில சொற்கள்—ஒலித்தற்குச் சிறிது அருமையாக திருப்பதால்—குற்றியலுகர ஈறு பெற்று ஒலிக்கப்படுகின்றன :

எ-டு :

கெல்	— கெல்லு
கல்	— கல்லு
கள்	— கள்ளு

புல் — புல்லு
சில் — சில்லு
பல் — பல்லு

பிறமொழிச் சொற்கள்

வல்லின மெய்களையும் மொழிக்கு ஈருப்த தமிழில் வராத ஒனிகளையும் ஈற்றில் கொண்ட சொல்லாயிருப்பின், அதற்குப்பின் ஓர் உயிர் அல்லது உயிர்மெய் சேர்க்கப்படுவதுண்டு; அல்லது அதன் இறுதி எழுத்து மாற்றப்படுவதுண்டு :

எ - டு :

England	— இங்கிலாந்த் — இங்கிலாந்து
New York	— நியூயோர்க் — நியூயோர்க்கு
Europe	— யூரோப் — ஐரோப்பா.
Danish	— தானிஷ் — தெனியம்
Portuguese	— போத்துக்கீஸ் — போத்துக்கீசர்
Sinhala	— சிங்கள் — சிங்களம்
Kathirgama	— கதிர்காம — கதிர்காமம்
Mr. Cook	— திரு. குக் — திரு. குக்கு (குக்கர்)
Christ	— கிறிஸ்த் — கிறித்து, கிறிசித்து
August	— ஓகஸ்ட் — ஓகத்து

மொழிக்கு இடையில் வரும் எழுத்துக்கள்

மொழிக்கு இடையில் மெய்யெழுத்துகள் ஒன்றுட ஞென்று பொருந்தக் கூடுவதை இலக்கண நூல்கள் “மயக்கம்” எனக் கூறும். ‘மயக்கம்’ என்பது ‘கூட்டம், சேர்க்கை’ எனப் பொருள்படும். ‘மெய்ம் மயக்கம்’ எனப்படுவது ‘மெய்யெழுத்துகள் ஒன்றுகொடுத்து கூடுதல்’ ஆகும்.

மொழிக்கு இடையிலே, உயிருடன் மெய்யும், மெய்யுடன் உயிரும் கூடுகின்ற கூட்டத்துக்கு ஓர் எல்லை கிடையாது. எனவே, மொழிக்கு இடையில் வருகின்ற உயிர்மெய்யெழுத்துகளின் சேர்க்கை பற்றி மட்டும் இங்கு ஆராய்வோம். மெய்யெழுத்துகளில் க, ச, த, ப் ஆகிய வல்லின மெய்கள் நான்கும் தம் மொடுத் தாம் மயங்குவன். இதனை இலக்கண நூல்கள் ‘உடனிலை மெய்ம்மயக்கம்’ எனக் கூறும் :

எ - டு :

கக்கு, முக்கு, கொக்கு
பச்சை, முச்சை, பூச்சி
சித்தம், முத்து, கொத்து
டப்பு, முப்பு, துப்பு.

[இவ்வெடுத்துக்காட்டுகளில் கர மெய், கு என்னும் உயிர் மெய்யின் முதல் ஒனியான கர மெய்யோடும், சுகரம் அவ்வாறே சை, சு என்பனவற்றிலுள்ள சுகர மெய்யோடும், தகரம் தகர மெய்யோடும், பகரம் பகர மெய்யோடும் மயங்கி விற்பதைக் காண்க.]

இடையினத்தைச் சேர்ந்த ரகர ழகர மெய்கள் (ர், ழ்), தம்மொடுத் தாம் மயங்காமல், பிற மெய்களோடு மட்டும் மயங்கு வளவாம்.

எ - டு :

மார்பு, சார்பு, ஊர்தி.
வாழ்வு, வாழ்க, தாழ்வு.
[இவ்வெடுத்துக்காட்டுகளில் ரகர மெய்-பகரமெய் தகரமெய்களோடும், ழகரமெய்-வகரமெய் கர

மெய்களாடும் மயங்கி ஸிற்பதைக் காண்க.]

முன் காட்டப்பட்ட க, ச, த, ப, ர, ம் ஒழிந்த ங், ஞ, ட், ன், ந், ம், ய், ல், வ், ற், ன் ஆகிய மெய்கள் பன்னிரண்டும் தம்மொடு தாழும், தம்மொடு பிறவும் மயங்குவனவாம்.

எ—டு:

வெட்டு, வெட்கம்
சுண்ணம், சுண்டு

[இவ் வெடுத்துக் காட்டுகளில் வெட்டு, வெட்கம் என்பவை தம் மொடு தாம் மயங்கியமைக்கும் சுண்ணம், சுண்டு என்பவை தம் மொடு பிற மயங்கியமைக்கும் காட்டப்பட்டுள்ளன.]

வேற்றுநிலை மயக்கச் சிறப்பு விதிகள்

ங்: ‘ங்’ என்னும் மெய்யெழுத்தின் பின் ‘க்’ என்னும் மெய்யெழுத்து வந்து கூடும்.

எ—டு:

பங்கு.
[பங்கு என்னும் சொல்லின் நடுவில் ஓர்ள் ‘ங்’ என்னும் மெய்யெழுத்துக்குப் பின் ‘கு’ (க+உ) என்னும் உயிர் மெய்யிலுள்ள ‘க்’ வந்து கூடியது.]

வ்: ‘வ்’ என்னும் மெய்யெழுத்தின் பின் ‘ய்’ என்னும் மெய்யெழுத்து வந்து கூடும்.

எ—டு:

தெவ்யாது.

ஞ்: ‘ஞ்’ என்னும் மெய்யெழுத்தின் பின் ‘ச்’ என்னும் மெய்யெழுத்தும், ‘ய்’ என்னும் மெய்யெழுத்தும் வந்து கூடும்.

எ—டு:

மஞ்சம். உரிஞ்யாது.

ந்: ‘ந்’ என்னும் மெய்யெழுத்தின் பின் ‘த்’ என்னும் மெய்யெழுத்தும், ‘ய்’ என்னும் மெய்யெழுத்தும் வந்து கூடும்.

எ—டு:

சந்து, பொருந்யாது.

ட்: ‘ட்’ என்னும் மெய்யெழுத்தின் பின் ‘க், ச், ப்’ என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் முன்றும் வந்து கூடும்.

எ—டு:

வெட்கம், மாட்சி, நட்பு.

ற்: ‘ற்’ என்னும் மெய்யெழுத்தின் பின் ‘க், ச், ப்’ என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் முன்றும் வந்து கூடும்.

எ—டு:

கற்கை, கவற்சி, பொற்பு.

ண்: ‘ண்’ என்னும் மெய்யெழுத்தின் பின் ‘ட், க், ச், ஞ், ப், ம், ய், ல்’ என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் எட்டும் வந்து கூடும்.

எ—டு:

கண்டனர், வெண்கலம், வெண்சோறு, பண்ஞானம், காண்பர், வெண்மலர், மண்யாது, மண்வளிது

ன்: ‘ன்’ என்னும் மெய்யெழுத்தின் பின் ‘ற், க், ச், ஞ, ப், ம், ய், வ் என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் எட்டும் வந்து கூடும்.

எ—டு:

கன்று, புன்கு, புங்செய், பொஞ்சான், புங்பயிர். பொன்மலர், பொன்யாது, பொன்வலிது.

ம்: ‘ம்’ என்னும் மெய்யெழுத்தின் பின் ‘ப், ய், வ்’ என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் மூன்றும் வந்து கூடும்.

எ—டு:

கம்பன், கலம்யாது, கலம்வலிது.

ய், ர், ம்: “ய், ர், ம்” என்னும் மெய்யெழுத்துக்களின் பின் ‘க், ச், த், ந், ப், ம், வ், ய், ஞ், ங், என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் பத்தும் வந்து கூடும்.

எ—டு:

வேய்கடிது, வேர்கடிது, வீழ்கடிது.

வ், ள்: ‘ல், ள்’ என்னும் மெய்யெழுத்துக்களின் பின் ‘க், ச், ப், வ், ய்’ என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் ஐந்தும் வந்து கூடும்.

எ—டு:

வேல்கடிது, வாள்கடிது.

உடனிலை மெய்ம்மயக்கச் சிறப்பு விதி

தமிழ்மாடு தாமே மயங்குவன எனக் காட்டப்பட்ட க். ச், த், ப் என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் நான்கும்—ங், ஞ், ட், ண், ந், ம், ய், ல், வ், ள், ற், ன் ஆகிய மெய்-

யெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டுடனும் உடனிலை மெய்ம்மயக்கத்துக்கு உரியன.

எ—டு:

கொக்கு, அச்சம், நித்தம், செப்பு, அங்குனம், அஞ்ஞானம், கட்டு, அண்ணேன், செங்கீர், அம்மை, அய்யன், எல்லை, அவ்வை, கொள்ளை, முற்றம், அன்னை.

மொழிக்கு இடையில் மெய்யெழுத்துக்கள் இரண்டு சேர்ந்து வருபவை

ய், ர், ம், என்னும் மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் பின் க், ச், த், ப், ங், ஞ், ந், ம் என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள் எட்டும் இரண்டு மெய்யெழுத்துகளாகச் சேர்ந்து வரும். ர், ம் என்னும் மெய்யெழுத்துகள் இரண்டும் ஒரு குற்றெழுத்துக்குப் பின் வந்து மயங்கமாட்டா.

எ—டு:

ய்: காய்க்க, பாய்ச்சல், துய்த்தல், காய்ப்பு, வேய்க்குழல், தேய்ஞ்சது, வேய்ம்புறம்.

ர்: ஈர்க்கு, தேர்ச்சி, போர்த்தல், பார்ப்பார், ஆர்ஸ் கோடு, சேர்ந்தது, ஈர்ம்புனல்.

ம்: வாழ்க்கை, துழ்ச்சி, வாழ்த்தல், காழ்ப்பு, பாழ்வகின்று, வாழ்ந்தனம், பாழ்ம்பதி.

போன்ம், மருண்ம்.

செய்யுளில் வரும்போது, ‘போலும்’ என்பது (போல் + ம்) ‘போன்ம்’ எனவும், ‘மருஞும்’ என்பது (மருள் + ம்) ‘மருண்ம்’ எனவும் வரும்.

மொ. ம—7

இவ்வளவும் இங்கே காட்டப்பட்ட ஒலிமுறை களுக்கு வேறுன ஒலிமுறைகள் சமக்கிருதம், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் அமைந்திருக்கின்றன. எனவே, அம்மொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது, மெய்யொலிகளுக்கிடையில் உயிரோலி புகுத்தியோ, மெய்யொலிகளுள் ஒன்றனை வேறென்றுக்குத் திரித்தோ—தமிழ் மொழியின் தனித்தன்மைக்கும் மரபுக்கும் ஏற்றவாறு—எழுதுதல் வேண்டும்.

“தமிழில் எச்சொல்லிலும் எவ்விடத்திலும் பிற மொழி யெழுத்தும் எழுத்து முறையும் வருதல் கூடாது. பிறமொழிச் சொல் இன்றியமையாததும் மொழி பெயர்க்க முடியாததுமாயின், தமிழ்முறைக் கேற்பத் திரித்தெழுதப்பெறும். இங்வளம் வரம்பீடு செய்யாக்கால், தமிழ் நாளடைவில் வேறு மொழியாய் மாறிவிடும்.” என்பர் மொழி நூலறிஞர் தேவநேயப் பாவானர்.

தமிழ் மொழி இளமை நலங்குன்றுது நீடு ஸின்று வளர்ச்சி பெறுதல் வேண்டும் என்னும் ஆவலுடையோ ரெல்லோரும் தமிழின் பழைய மரபுகளை நுனித்துணர்ந்து பேணிக் காக்காவிடன், எமது இனித்துறுங் தமிழ் மொழி—முன்னைக் காலத்தில் மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, துறை திரிந்து மாறியமைப்போல—மாறி வேற்று மொழியாய் விடுதல் கூடும்.

மரபுச் சொற்கள்

1. உயிரினங்களின் ஒலி வகைகள்

அணில்	— கீச்சிடும்
ஆடு	— கத்தும்

ஆக்கை	— அலறும்
எருது	— முக்காரம்போடும்
கரடி	— கத்தும்
கழுதை	— கத்தும், கூவும்
காகம்	— கரையும்
கிளி	— கொஞ்சம், பேசும்
குதிரை	— களைக்கும்
குயில்	— கூவும்
குருவி	— கீச்சிடும்
கோழி	— கொக்கரிக்கும்
சிங்கம்	— கர்ச்சிக்கும்
சேவல்	— கூவும்
தவளை	— கத்தும்
தேனீ	— இர்ச்காரஞ் செய்யும்
கரி	— ஊளையிடும்
நாய்	— குரைக்கும்
பசு	— கதறும்
பல்லி	— சொல்லும்
பன்றி	— உறுமும்
பாம்பு	— இரையும், சீறும்
புனி	— உறுமும்
புரு	— குறுக்குறுக்கும்
புளை	— உறுமும், சீறும்
மயில்	— அகவும்
மாடு	— கத்தும்
யாளை	— பிளிரும்
வண்டு	— இரையும்

2. அஃறினைப் பெயர்கள்

உயிரினம்	ஆண்	பெண்
ஆடு	{தகர் கடா	மறி
எருமை	{கடா கண்டி	{காகு கிடேரி
குதிரை	குண்டு	{வடவை பெட்டை
குரங்கு	{நடுவன் திம்மன்	மங்தி
கோழி	சேவல்	{பேடு அளகு
நண்டு	அலவன்	பெடை
நாய்	கடுவன்	பெட்டை
பன்றி	கேழல்	பிணை
புளி	போத்து	பிணை
பூனை	கடுவன்	பெட்டை
மயில்	போத்து	அளகு
மாடு	{ஏறு காளை எருது	{நாகு பசு
மான்	கலை	பிளை
முசு	கலை	பிளை
யானை	களிறு	பிழி
பறவைகள்	சேவல்	{பெடை பேடு

3. இளமைப் பெயர்கள்

அணில்	— குஞ்சு, குட்டி, பறன்,
ஆடு	— குட்டி

ஏருமை	— கன்று
ஏலி	— குஞ்சு, குட்டி
கமுகு	— கன்று, பிள்ளை
கரடி	— குட்டி, குடாவடி
காக்கை	— குஞ்சு, பிள்ளை
கிளி	— குஞ்சு, பிள்ளை
கிரி	— குட்டி, பிள்ளை
குதிரை	— குட்டி
குரங்கு	— குட்டி, பறழ்
கோழி	— குஞ்சு
தவளை	— குஞ்சு, பேத்தை
தென்னை	— கன்று, பிள்ளை
நாய்	— குட்டி, குருளை
நெல்	— நாற்று
பயிர்கள்	— நாற்று
பலா	— கன்று
பஜை	— வடலி
பாம்பு	— குட்டி
புளி	— குட்டி, குருளை
பூனை	— குட்டி, பறழ்
மா	— கன்று
மான்	— கன்று, குட்டி
மீன்	— குஞ்சு
யானை	— களபம், கன்று, போதகம்
வாழை	— குட்டி
வேம்பு	— கன்று

4. கூட்டத்தைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

ஆ	— நிரை
ஆடு	— மங்ஞை
ஔளி	— கற்றை
கல்	— குவியல், கும்பி
கள்ளர்	— கூட்டம்
காலாள்	— படை
சனம்	— கும்பல், கூட்டம்
சுருட்டு	— கட்டு
சேனை	— திரள்
தாணியம்	— கதிர்
திறப்பு	— கோவை
தென்னை	— தோப்பு
நாற்று	— பிடி, முடி
நூல்	— பங்கு
நெல்	— குவியல்
பல்	— வரிசை
பழம்	— குஜை
புகையிலை	— முடிச்சு, சிப்பம்
புல்	— கற்றை
பூ	— சிகாத்து
பேய்	— கணம்
மணி	— மாலை
மரம்	— சோலை, கா
மலர்	— மாலை, செண்டு
மலை	— தொடர்

மா	— சோலை
யானை	— பங்தி

5. இலைப் பெயர்கள்

முதற் பெயர்	சினைப் பெயர்
தென்னை } பனை }	இலை
நெல் } புல் }	தாள்
வாழை } மா }	இலை

6. பிஞ்சூப் பெயர்கள்

முதற் பெயர்	சினைப் பெயர்
தென்னை } பனை }	குரும்பை
மா	வடு
பலா	முசு
வாழை	கச்சல்

7. வித்துப் பெயர்கள்

முதற் பெயர்	சினைப் பெயர்
மிளாகாய் } கத்தரி }	விதை
நெல் } சோளம் }	மணி
மா } பலா }	கொட்டை
ஆழமணக்கு } வேம்பு }	முத்து

8. பிற மரபுச் சொற்கள்

ஆடு மேய்ப்பவன்	இடையன்
மாடு மேய்ப்பவன்	
தேர் செலுத்துபவன்	பாகன், வலவன்
யானை செலுத்துபவன்	பாகன்
குதிரை செலுத்துபவன்	தோட்டி, பாகன்
மாடு, எருமை என்பவற்றின் மலம்	— சாணம்
ஆட்டு மலம்	— பிழுக்கை
சமுதை மலம்	— விட்டை
காகம் குருவி என்பவற்றின் மலம்	— எச்சம்

இவ்வளவும் காட்டப்பட்டவை மொழியின் அடிப்படையாக நிலவுகின்ற மரபுகளாம். இவற்றையும் இவ்வகையில் இவற்றேருடு தொடர்புபட்ட பிறவற்றையும் தமிழ் எழுதுவோர் நன்கு அறிக்கிறத்தல் இன்றையமையாதது.

